

கலாநிலயம்

A Literary Weekly

வியாழன்தோறும் வெளிவரும்.

வருஷ சந்தா
உள் நாடு ரூ. 7 8 0
புற நாடு ரூ. 9 0 0

காரியாலயம்:—
வேளாளர் தெரு,
புறசபாக்கம் சென்னை.

Vol 4.]

1931 (வா) அக்டோபர் மீ 29உ

[No. 43.

பொருளடக்கம்

1. தலையக்கம் (Leader)	841	5. ஆண்டாள்—(கோதையர் யௌவனமும் அவர் அனுபவமும்)	
2. சிதம்பரதேவர் சரிதம்.		E. N. தனிகாசவுமுதலியார் B.A. B.L.	850
Dr. V. S. அருளுசலம்பிள்ளை	843	6. கம்பபாசயணம் (பள்ளிப்படைப் படலம்)	
3. குளாமரணி - (மந்திரசாலைச் சூருக்கம் 183 - 192)		T. N. சேவராசலம் B.A. B.L.	852
K. இராமரத்தம்மாள் B.A.	845	7. யாப்பிலக்கணம் (கோச்சகக் கவிப்பா)	855
4. கனவியற் காரிகை		8. பழமுதிர்சோலை—கண்டபாக்க யாமம.	857
S. வையாபுரிப்பிள்ளை B.A. B.L.	847	9. வந்தமாமம்.	859

கலாநிலயம்

அரவிந்தர் திருவாக்கு.

கூடவுளில்லை பென்ற மறுப்பது மிகக் கொடிதெனி
தும் அதனிதும் சில உறுதிகள்பயக்கலாமெனத்
துணிந்த சில கட்டுரைகள் முன்னர் எழுதினோம்.
சென்றவாரம், காந்தியடிகள் கடவுளைப்பற்றி இயம்
பிய மொழிகள் இவ்விதங்களில் எழுதப்பெற்றன.
மகிழி எனலாகும் ஸ்ரீ அரவிந்தர் சரித்திரத்தின்
ஒரு பகுதியாய், “லோகோபகாரி”ப் பத்திரிகையில்
வெளிவந்தன அவர் மொழிகளையே சண்டித் தருகின்
றோம். நல்லார்சொற் கேட்பது நன்றதவின், அல்லா
தார் செய்யும் ஆரவார்களுக் கிடையே, இவையணைய
வசனங்கள் எங்கும்பரவி எல்லாந்மனத்திலும் ஊன்றி
உறங்கும் உணர்வுகளை உண்கமொ டெழுப்பவேண்டு
மென்ற எம்மைப்போல் விழைவாரணவரும், இதன்
கிழ்வரும் கட்டுரைபி லடங்கிய ஸ்ரீ அரவிந்தர் பெரு
மானது பெய்யுரைகளையும் தெய்வ அறுபவங்களையும்
எதிர்ப்பட்டோர்க் கெல்லாம் உறவுநக்கறி உய்விக்க
முயல்வாரென நினைக்கின்றோம்:—

“கீழ்க் கோர்ட்டில் விசாரணை தொடங்கிற்று. எங்கோ
மாஜிஸ்ட்ரேட்டின்முன் கொண்டிபோனார்கள். அப்போதும்
பரமாத்மாவனவர் எனக்குக்கொண்டதாவது—உன்னைச்
சிறையிலிட்டபோது அதைரியப்பட்டு, ஈசனே உனது
துணை யெங்கே? என்று முறையிட்டவிலையா? இப்போது
இந்த மாஜிஸ்ட்ரேட்டைப் பார். சர்க்கார் வக்கீலை உற்று
கோக்கு.”—

கான் அவர்களைப் பார்த்தேன். அங்கு மாஜிஸ்ட்ரேட்
கான் கானவில்லை; வாசுதேவனையே கண்டேன். அங்கு
காராயணனே ஆணைத்தில் அமர்ந்திருந்தான். சர்க்கார்
வக்கீலைப் பார்த்தேன். அது வக்கீலை; கிருஷ்ணனே,
எனது கண்பனே காதுலே அங்கு வீற்றிருந்தான்.
அவன் என்னைப் புன்னகையுடன் பார்த்து, “இப்போது
நீ அஞ்சுகிறாயா? கான் அனைவருள்ளும் இருக்கின்றேன்”

அவர்கள் செயல்களையும் மொழிகளையும் காணே ஆளு
கின்றேன். கான் உனக்குத் துணையிருக்கின்றேன். நீ அஞ்சு
வேண்டாம். உன்மீது கொண்டுவரப்பட்டின் இவ்வழக்
கை என் சார்பிலேயே விட்டுவிடு. அதில் உனக்குச் சம்
பத்தயில்லை. உன்னை இங்குக் கோர்ட்டு விசாரணைக்காக
கான் கொண்டுவரவில்லை. மற்றொரு விஷயத்திற்காகவே
கொண்டுக்கேள். எனது காரியம் நடப்பதற்கே இது ஒரு
உபாயம்” என்றான்.

செஷன்ஸ் கோர்ட்டில் விசாரணை தொடங்கியது.
எனது வக்கீலுக்கு கான் குறிப்புக்கள் எழுதலானேன்.
என்மீது சொல்லப்பட்ட சாட்சிகளின் பொய்யையும்,
சாட்சிகளைக் குறுக்குவிசாரணை செய்யும் குறிப்புகளையும்
கான் எழுதி வைத்தேன். அப்போதும் எதிர்பாராத ஒரு
சம்பவம் நடந்தது. என் சார்பாகப் பேசவேண்டிய முன்
எற்பாடுகெல்லாம் மாறின; ஒரு புதிய வக்கீல் எனது
வழக்கை நடத்த முன்வந்து சேர்க்கார். அவர் எனது
கண்பர்; ஆனால் அவர் வருவதாகவே எனக்குத் தெரியா
யாது. மற்ற எண்ணக்களை யெல்லாம் மறந்து தனது அலு
வல்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு நாட்கணக்காக, இரவு
பகலாக உட்கார்ந்து, தனது உடையும் கவனியாது என்
னைக் காக்கச் சிரமப்பட்ட அம்மனிதனை—சித்தாரஞ்சனா
சரை—நீக்கன் அறிவீர்கள். அவரைக் கண்டதும் கான்
மகிழ்ந்தேன். ஆனால் இன்னும் எனது வாக்குமுலங்களினை
எழுதவேண்டுமென்றே நினைத்தேன். அப்போதும் என்
னுள் ஒரு வாக்குப் பிந்தது. இம்மனிதனே உனது கால்
விலக்கை அவீழ்த்து விடுவீப்பான். சாட்சிக்களைத் தூ
வைத்துவிடு. நீ அவனுக்கொன்றும் சொல்லிக்கொடுக்க
வேண்டியதில்லை. கான் வேண்டியவற்றை அவனுக்குப்
புகட்டுகிறேன்” என்று அவ் வாக்கு எழுந்தது. அதுமுதல்
நானாக எனது வக்கீலுடன் என் பிராதைப்பற்றி ஒரு பேசு
சக்கூடப் பேசியதில்லை; (விசாரணை முழுவதிலும் அரவித்
தர் மெனனியாகவே இருந்துவிட்டார்.) கோர்ட்டில் என்
னைக் கேள்விகேட்டபோது, என்பதிலும் விசாரணைக்குப்

பொருந்தாதிருத்தது. அவனே அனைத்தையும் கைக்கொண்டு நாட்திறான். அதன் முடிவு உங்கள் அனைவருக்குக் தெரியும்.

‘நான் நடத்துகிறேன்; காணே துணை; அஞ்சாதே. நான் உன்னை எந்தக் காரியத்திற்காகவும் சிறைக்குக் கொண்டுசேர்த்தேனே அதைக் கவனி. நீ வெளிவிய வரும் போது ஒருபோதும் பயப்படாதே. காணே இதைச் செய்துகொள். நீ யல்வ பிறரால் என்பதை நினை. ஆதலின் புயல்மூண்டாலும், இடர்களுற்றாலும், அப்பத்தியமானவைகள் வந்தாலும் கவங்காதே. எனக்கு முடியாத தொன்றுமில்லை. எனக்கு எதுவும் சிரமமில்லை. நான் பாரதஜாதியிலிருக்கிறேன்; அதன் முன்னேற்றத்தில் காணே இருக்கிறேன். நான் வாசனேயும், நான் நாராயணன். என் சித்தமே நீ சிறைவேறும். பிறர் சித்தமல்ல; நான் சம்பவிக் கவேண்டுமென்று விரும்பியது சம்பவிக் கதே தீரும்; எத்தகைய மனிதபலமும் அதைத் தடுக்கமுடியாது’ என்று என்னுள் ஒரு தாளனி அடிக்கடி எழுத்துவந்தது.

இதன் மத்தியில், என்னைத் தனிமையினின்றும் என் னோடு குற்றஞ் சாட்டப்பட்டவ ரிடையே வைத்தனர். அவர்கள் அனைவரும் வாலியர்கள்; அபார தைரியமும், தன்னலத்தியாகமும் மிகுந்தவர்கள். இவர்கள் பராக்கிர மத்திறும், கடைமீறும், அறிவிலும் மேம்பட்டவர்கள். “இவர்களே என்னுடைய மலரும் மகாசமுதாயத்தின் இனஞ் சந்தியார்கள்; அவர்கள் உன்னினும் வலியர்; நீ எதற்காக அஞ்சவேண்டும்? நீ ஒத்தத்தி தூங்கினும் காரியம் விடாது நடக்கும்; இத்தே இத்தே வாலியர்கள் உனது காரியத்தை இன்னும் திறம்பெற நடத்துவர். இத்து சமுதாயத்தை முன்னேற்றுவதற்கான வார்த்தையைப் பேச உணர்ச்சிக்கடையத்தக்கிருக்கிறேன்” என்று என்னுள்ளத் திருநூல்தான். அப்போது ஒரு சம்பவம் சேர்ந்தது. என்னைப் பரபரப்புடன் ஒரு தனி, அறையில் சேர்ந்தனர். அப்போது நடந்ததை அப்போது சொல்லச் சமயமில்லை. காராயணம் தனது அம்புதல்களை நானுக்குநான் விளக்கக் காட்டி, ஹிந்து தர்மத்தின் தத்துவம் அனைத்தையும் என்னைச் சாட்சாத்திக்க வைத்தான்; இவ்வளவே நான் சொல்ல முடியும்.

‘முன்னே எனக்குப் பல சந்தேகங்கள் இருந்தன; நான் இவ்வளவில் அக்ஷிர் கொண்கைகளிடையே பயிற்றப்பட்டேன். இத்துதர்மத்தில் பல விஷயங்களை நான் வெறுக்க கனவு கற்பனை மானியங்கள் என்ற நினைத்தேன். ஆனால் காண்குநான் எனது உள்ளும் புறமும் அதன் உண்மையைக் கண்டு தெளிந்தேன். அதுவே எனக்கு ஹிமானுபவமாயிற்று. பெருநிகசால்நிரல்களால் விளக்கமுடியாத எந்தனையோ பல ரகசியங்கள் எனக்கு காண்புலனாயின. முதல்முதலில் ஈசுவராயிப் பட்டமூலமும் நானுத்தலாமே முழுதும் அணுகவில்லை. சுதேசியம் ஆரம்பித்து நான் பொதுவழியத்தை மேற்கொள்வ தற்கு முன்பே பரோடாவில் ஆண்டலன் தரிசனமளித்தார். அப்போது நான் மரு சம்பிக்கையுடன் கடவுளை அணுகவில்லை. கால்திகம், அவசம்பிக்கை, சந்தேகம் எல்லாம் என்னுட் குடிமுகையிருந்தன. கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்ற முழுஉறுதியும் இல்லை. இருப்பினும் என்னை ஏதோ ஒன்று உள்ளிருந்து, வேதம் தோட இத்துதர்ம தத்துவம் இவற்றிற்கு இழுத்தது. இந்த யோசனையில், வேதாத்தத்துவம் அடிப்படையாகக் கொண்ட இத்து தர்மத்தின், ஒரு பெரிய உண்மையாகக் கிண்டென்றே நான் உணர்ந்தேன். ஆதலின் நான் யோ காப்பியாத்தத்தைத் தீவிரமாகக் கொண்டபோது அடியில் வரும் வணக்கத்துடன் அதைத் தொழுகினேன்.

‘நீ ஒருவன் உண்டாயிள், என் இடங்கத்தை அறிவாய். நான் ஒருத்திய விரும்பவில்லை, பிறர் விரும்பும்வார்களை

யும் வேண்டவில்லை. இந்தப் பாரதஜாதியைக் கைதுக்கி விடச் சந்தேகமேயே கேட்கிறேன். நான் இந்தச் சமுதாயத்தை நேசிக்கிறேன்; இதற்கே எனதுஜீவன் முழுதும் அர்ப்பணமாக வேண்டும் என்று நான் பிரார்த்திக்கின்றேன். இந்தப் பாரத சமுதாயத்திற்கே எனதுவாழ்வேயும் பணியையும் அடிக்கொள்ளும்படியே நான் வேண்டுகின்றேன்.’ யோசனிக்கக்காக நான் வெகுகாலம் சிரமப்பட்டேன். முடிவில் அதை ஒருமட்டிற்கு அடைந்தேன்; எனினும் நான் ஆலாகவிரும்பியது இன்னும் எனக்கு சிறைவேறவில்லை. பிறகு தனிச்சரவல் அறையிள், “என்ன உத்திரவு கொடுக்கிறது?” என்று கேட்டேன். “ஆண்டலனே, எனக்கு உனது ஆதேசத்தைக் கொடு; இன்னது செய்வது, என் படிச்செய்வது என்று எனக்குப் புலப்படவில்லை, என் கொரு நிருவாக்குக் கொடு” என்று முறைப்பட்டேன். யோக உறவால் இரண்டு வாக்குக்கள் பிறந்தன.

“இந்தப் பாரதசமுதாயத்தை முன்னேற்றும் பணியை உணர்ச்சுக் கொடுத்துள்ளேன். நீ சீக்கிரம் சிறையினின்றும் விடுதலை பெறாய். இச்சமயம் நீ தன்னுண்பட்டு, பிரிப்போல காட்டிற்காகச் சிறையில் காலக்கழிக்க வேண்டுமென்று எனது விருப்பமல்ல; உன்னை அடைக்கலே அழைத்தவியுள்ளேன்; அதுவே ஆதேசம்; எனது வேலையைச் செய்ய உணர்ச்சு ஆதேசமும் தந்து விட்டேன்” — இதுவே முதல் நிருவாக்கு; இரண்டாவது அடியில் வருமாறு: — “இவ்வாண்மில் உனது தனிமையிள், உணர்ச்சு என்று சந்தேகமற, சிதர்சனமாகக் காட்டப்பட்டது; அதுவே இத்து தர்மத்தின் தத்துவம். இத்துத் தர்மத்தைவே நான் உலகின்முன் உயர்த்திக்கொண்டிருக்கிறேன். இதையே ரிஷிகள், மஹான்கள், அவதார புருஷர்கள் மூலம் பூசணமாகி மிகுருக்கிறேன். அது இப்போது அகில தேசத்தார் முன்னும் எனது காரியத்தை சிறைவேற்றப் போகிறது. எனது வாக்கைப் பிரசாரப் படுத்தவே இந்தச் சமுதாயத்தை நான் முன்னேற்றி வருகின்றேன். இதுவே சனூதன தர்மம். இதற்குமுன் நீ இவைகளை உண்மையாக அறியவில்லை.” —

“இப்போது உணர்ச்சு இதைத் தெளிவாக்கிவிட்டேன். உன்னுள் இருக்கும் காத்திகமும் சந்தேகமும் நீக்கின. ஏனெனில் உணர்ச்சு உள்ளும் புறமும் தூலமாகவும் சூட்சுமமாகவும் நீ திருப்தி யடைவாய்ப்படியான அத்தாட்சிகளைக் கொடுத்திருக்கிறேன். நீ வெளிவறும்போது உனது காட்டாருக்கு இத்து உபதேசத்தைச் செய்.

“சனூதன தர்மத்திற்கு அவர்கள் முன்னேற்றப்படுவதைத் தெரிவி. அதுவர்கள் தற்குருக்காலம் எல்லாமல் உலக கலத்திற்காகவே இருத்திய யடைகிறார்கள் என்று சொல். உலக சேவைக்கே நான் அவர்களுக்கு விடுதலை தருகின்றேன். ஆதலின் பாரத சந்தேசத்தின் முன்னேற்றம் சனூதன தர்மத்தின் முன்னேற்றமே. பாரத காட்டின் பெருமை சனூதன தர்மத்தின் பெருமையே யாகும். பாரதசாதி அசுண்ட பாரதமாக விரியும் என்ற போது சனூதன தர்மமே உலகெல்லாம் அசுண்டமாக விரியும் என்ற பொருளைச் சொல். தர்மத்தாவெய தர்மத்திற்காகவே இத்தியாவாழ்ந்து, தர்மத்தின் பெருமையே காட்டின் பெருமை. நான் எங்குமே இருக்கிறேன்; எல்லாநிலம் எல்லாப்பெருக்களினும் உள்சேன். இந்த இயக்கத்திலும் காணே இருக்கிறேன். அதன் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுவோரிடமும் இருக்கிறேன். அதுத வற்றிற்கு எளிப்போரிடமும் இருக்கின்றேன். நான் ஒவ்வொருவர் மூலமாகவும் வேலை செய்கிறேன். மார் எது செய்தாயும் எனது காரியத்திற்குச் சகாயமாகவே செய்கின்றீர்கள். எனது வீரமாக அவர்கள் செய்ய முடியாது. எளிப்போரிடமும் வேறுவீரோக்கல்லவர். அவர்களுள் என் கருவிகளே தெய்வ சக்தியே இத்துச் சமுதாயத்தில் அவதரித்தார்களா. நான் வெகுகாலமாக

இதைத் தயாரித்து வருகின்றேன். இப்போது காலம் வந்து விட்டது. காணேஇதைச் சித்திபெறச் செய்வேன்.”

“இதுவே காண் உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டியது. இந்த தர்மத்தைக் காத்து அதை உலகு அறாவப் பரப்புவதே நமது காரியம். இத்துதர்மமாவது என்ன? சமூக தன் தர்மமென்பதென்ன? இந்து சமுதாயத்தார் அனுட்டித்தும் கடமையிலும் சூழ்ந்த இந்த காட்டின் தனி மையில் வளர்ந்ததாலும் பல்லாண்டுகளாக இந்த ஆரிய ஜாதியின் காப்பில் இருந்தபடியாலும் இதற்கு இந்து தர்மம் என்று பெயர் வந்தது. ஆனால் அது ஒரு காட்டின் எல்லைக் கடங்கியது அன்று. காம் இந்து மதமென்பது சகாதன தர்மம், அது நித்தியமானது. அதுவே அனைத்தையும் தழுவி ஒற்கும் அகண்ட தர்மம். அது எல்லா மதங்களையும் தன்னுடக்கிச் சர்வ சம்மதமாக நிற்குகின்றது. விசிவந்தமும் சகாதனதர்ம மதமாகாது. இந்து மதமே விசிவதையது. குறுமிய மதங்கள் சிறிது காலமே நிற்கும், பின்னர் தளர்ந்துவிடும். இம் மதமே உலகாய தந்தை வெல்லும். இதிலேயே பொளதிகத்தவ ஆராய்ச்சிகள் அனைத்தும் முன்னேயே பொறித்து கிடக்கின்றன. இது ஒன்றிலேயே மனிதன் ஆண்டவனை அருகே அடையக் கூடுமென்று நமது மனத்தில் அறிவுறுத்துகின்றது. மனிதன் கடவுளை அடையத்தரும் பல வேறு மார்ச்சுக்களையும் இம்மதம் ஒன்றே தன்னுள் அடக்கி நிற்கின்றது. அனைத்தும் அனைத்தும் அலவே; அவளுடையே காம் ஜீவிக்கின்றோம் என்னும் உண்மையை இம்மதமே வலியுறுத்துகின்றது. இம்மதமே அவ்வண்மையை அறிவிப்பதுடன் நமது ஜீவனின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் அனுபவிக்கச் செய்கிறது. இது ஒன்றே உல

கம் இன்னதென்பதையும், அது வாசகேவனின் லீலைகள் பதைக்கும் காட்டுகின்றது. இது ஒன்றே அந்த லீலையில் நமது ஆடல் இன்னதென்பதையும் அதன் துட்பமான விதி நிலமங்களையும் விளக்குகின்றது. இந்த ஒருதர்மமே வாழ்வை அந்தாத்தமதர்மத்தினின்றது என்னவையும் பிரிக்காமல் அமரவாழ்வு இன்னதென்பதை அறிவித்துச்சாலைப் பொய்யாக்கிவிட்டது.

இவ் வார்த்தையையே இன்று உங்களுக்குச் சொல்ல காண் தூண்டப்பட்டேன். எனக்கு எம்மட்டில் உத்தராவோ அதற்குமேல் வாய் நிறப்பதற்கில்லை. தேசியம் அரசியல் விஷயமன்று. அது அந்தாய்ம தர்ம விஷயம். சகாதன தர்மம் பாரத சமுதாயம். சகாதன தர்மத்தையே உதித்தது. அது அனைத்தையே வளர்த்தோற்குகின்றது. சகாதனதர்மம் குறைபும்போது சமுதாயம் குறைவுபடுகின்றது. அது கசிந்தால் இதுவும் சலியும், சகாதன தர்மமே தேசியம். இதுவே காண் உங்களுக்குப் பேசவேண்டிய சொல்”

“இத்திருவாக்குக்களின் உண்மையை அன்பர்களே, உன்னே அறிசீ!”

இதன்மேல் யாம் விளக்க நிற்பன மிக்க சில. “எதிர்ப்போரும் என் கருமிகளே” என்று எம்பெருமான், அரசின்தற்கு உரைத்தமொழிகளின் தத்துவத்தினை உள்ளளத்திவழித்து உணர்த்தல் வேண்டும். எவ்வகையில் அவ்வெதிராரும் கடவுளின் கருவி யாதல்கூடுமென்பதை, ‘மறுப்பதும் உறுதியாரும்’ என்னும் நம் தலை யங்கங்களில் ஒருவாறு விளக்துரைக்கத் துணிந்துள்ளேன்.

சிதம்பரதேவர் சரிதம்.

[828-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

18. தீர்த்த யாத்திரை

சிதம்பரனும் புகழேந்தியும் நான்காம் முதலியவை யாவையும் கடந்து தாம் இராஜகுமாரன் மூர்க்கிரி குமாரன் என்னும் உருத்த நாரியாவண்ணம் வெயிலர் லும் காற்றாலும் உடல்கறந்து மெலிவற்று அகப்பட்ட விடத்தில் நேர்ந்தவழியில் வாய்த்த வுணவை யருந்தி யாதொரு பொருளைக்குறித்தும் ஓடிக்த்தை நண்ணியுஞ்செல்லாதவர்களாய்க் “கடவுளை” என்னும் ஓரே வாராக்கிய பிராந்தியுடன் திரிந்தனர். முருகபிரான் கோவில்கொண்டருளும் பழனியங்கிரிசென்று பெருமான் துபுகழைப்பாடித்துதித்துக்கொண்டெனில் புகழேந்தியருண்டு சிலநாட்கழித்து மதுரை ஸ்ரீரங்கம் ஜம்புகேஸ்வரம் முதலிய தெய்வத் தலங்களையெழு சென்று ஆங்காங்குப் போற்றித் துதித்து சிவாலயம் விழ்ணுவாய்வும் என்னும் சித்திபாசியின்றி யாத்திரை செய்துகொண்டு உத்திராதிசை நோக்கிச் சென்றனர். உடுப்பிப்போய்ச் சுப்ரமணியம் கண்டு வளத்தில் ஏகாந்த ஸ்வரூபமாய்க் கடவுள் தரிசனாத் தான் பூரித்து உடோமம் சிலிப்பபு ஆனந்தக் கண்ணிரொழுக மனக் குறைபுத்துகிப் பல பாகங்களால் தோத்திராஞ்செய்து “ஓம் சரவணோற்பவா! சங்கர் புதல்வா! பக்தாசுகா! அடிபுகைக்குக் குருவாகித் தோன்றி அருளவேண்டும் கெடவுளை” என்று விண்ணப்பித்து மெய்மறந்து நின்றனர்.

இவர்கள் மனோநிலைமையையும் சிரக்கியையும் கண்ணுற்று ஆனந்தசித்தாராய் இராஜகுமாரனது தீவிர பக்குவத்தைணர்ந்து, இவனை எப்படியும் கடைத்தேற்றல் வேண்டுமென்று எண்ணித் தண்டகமண்டல ஜடாமருகம் புலித்தோலாடை யணிந்து ஓர் யோகில் வார் முருகக்கடவுள் திருவுள்ளம் கொண்டதுபோல் அவர்களுக்கெதிரில் தென்பட்டார். இருவரும் கணதிறக்க எதிரில் யோகில்வரரொருவர் நிற்கக்கண்டு அவர் பாதத்தில் விழுந்து தொழுது கைகட்டி வாய்புதைத்து முருகனுள்ளே இதுவென்று உறுதிக்கொண்டு அவருத்திரவை எதிர்பார்த்துச் சலனயின்றிநின்றனர். யோகிச்வார் இவர்களைச் சோதிக்கவெண்ணிப் புண்ணகைசெய்து சைசைகாட்டி முன்னடைக்கப்பெற்றொடர்ந்தனர். திருப்பெயர்க்காத போரும் அவர்பிறகே பசுதாகம் சோம்பல் நித்திரை தோன்றாது இவரால் வீடுபெறலாம் என்று உறுதியாய் நம்பி ஓரே ரோக்கமாய்ச் செல்ல அவர் தாம் தவம் புரிந்துவரும் முகாம்புகை வளம் சென்று அம்மனது சன்னிதிக்கு இருவரும் தொடரப்போய்த் தரிசனை செய்தித்துப் பிரசாத மளிக்கச்செய்து தமதாச்சிவமணுவி அருகில்வர்களை உட்காரவைத்துப் பிரசன்னமான தமது முகத்தில் பவளம் போன்ற உதடுகளைத் திறந்து முத்துப் போலொளிரும் பல்வரிசைகள் துலங்கக் குயிலோசையை பொத்த தமது கண்டத்தைத்திறந்து “நீங்கள் எதற்காக இப்படி விரகித்திழ்ந்து நிற்கிறீர்கள்” என்று வினவினார்.

சிதம்பரன் அவர் முகப்பிரகாசத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து நமஸ்கரித்து, “ஐயேனே தேவரீர் இன்று திருவுள்ளம்பற்றி அடியேனை வினவ என்ன பாக்கியமோ, யான் பாயிலைன அரசன் குலசேகரப்பெருமான் புதல்வன், அவருக்கு ஆண்மகனின்றிப் பாமனை நோக்கித் தவம் புரிந்து வேண்டி இருந்ததிரண்டாம் ஆண்டில் சத்தருவால் வதைக்கப்படும் மகவொன்றுண்டாம். அவனுக்கு ஓர் ஜீவன்முத்தன் உதவி ஏந்துமாயின் சில காலம்வாழ்வானை வரமளிக்கப் பெற்றாராம். எனக்கிப்போது 17 ஆண்டுகளும் நிகழ்ந்தன. அழியத்தக்க இத்தேசம் நீங்குமுன் எப்படியாவது கதியடைய இச்சிந்து ஒருவருட்காலமாய்ப் பலவிடங்களிற் பிரிந்து கடைசியாய்த் தங்கள் கருணையொழுகும் தரிசனம் பெற்றேன். அடியேனைக் கடைத்தேற்ற வேண்டுகின்றேன்” என்றான். அவரும் மிகமகிழ்ந்து புகழேந்தியை உள் நோக்கம் யாதென்றார். “ஆண்டவனை நாயேன உள்சேகரப்பெருமான் சகரவாத்தியின் முத்தன்மந்திரி புதல்வன். என் பெயர் புகழேந்தி. இவர் பெயர் சிதம்பரசேகரன். இவ்விராஜகுமாரர் இங்குப்படி பணியிடைசெய்து மகிழ்விப்போது என் விரதம். ஆகையால் அவரை எப்பொழுதும் பிரியாதிருந்து அவர் துன்பம் எனது துன்பமாகவும் அவர் உயிர் நீக்கில் எனதுயிரும் நீங்கும்படியும் வரமருளப் பிரார்த்திக்கிறேன்” என்றான்.

யோகிஸ்வரர் இருவருடைய வரைபங்களையும் புகழ்ந்து களிப்புடன், “அப்பா குறுவர்களா! உங்களுக்கு இப்போதே உலகத்தை வெறுத்தல் மிகவும் அரிது. உலக வின்பத்தைக் கொஞ்சமேனு மனுபவீத்து அவைகளில் இச்சையொழிப்பதல்லவோ விரக்தி. ஆகையால் உங்களுக்கு யாதொருவிதத் துன்பமுமனு காதிருக்க ஓர் மந்திரோபதேசம் செய்கிறேன். அதை இடைவிடாது அனுஷ்டித்தாயின் சத்துருபுமும் நினைத்தபடி சகலபோகவையுமும் புத்திரசம்பத்தும் தீயியலாயுமும் நீள்கள் வெகு சமைய படைவலமும். அஷ்டமா சித்திகளைப் பெறும் விழையையும் உப தேசிக்கிறேன். அவைகளால் எல்லாப் போகபோக்கி மகனையும் பெறலாம். ஆன்படியால் நீங்களிப்போது கொண்டுருக்கும் பிரார்த்தியைவிட்டு மந்திரோபதேசம் பெறவிரகமாக” என்றார். சிதம்பரன் மனங்கலக்கி, “ஐயேனே இனிமும் ஐந்து வருஷங்களில் தேசத்தை ஒழிக்கு மெனக்கு இந்த வைபோகங்க்கொள்ளாம் எதற்கு? சலனமில்லாதிருந்து ஆத்தமகம் பெறும் மரக்கம் ஒன்றே நான் வேண்டுகிறேன்” என்றான். புகழேந்தி, இராஜகுமாரருக்குச் சஞ்சலம் நீங்குப்படி கிருபைசெய்யவேண்டுமென்று முறைபிட்டு கின்றான்.

யோகிஸ்வரர் களிப்புற்று இத்தகையவொரு ஆத்தமவுக்கன்றே வினையகலச் செய்யவேண்டுமென்று இரக்கங்கொண்டு, “சிதம்பரா, என் கொற்கள் உன் செவிக் கேறவில்லை. எனினும் அஞ்சாதே, உன்னிடங்குடைய உனக்குதவிசெய்கிறேன். பிறகு உன் காம்பா னுபாயப்படி முடியட்டும்” என்ற மறரை து இராகத்தவோகிருணைகளைப் புகலத் தொடங்கினார்.

“மோசஷ்டமென்பது உன்னில்லது வேறில்லை. அதை ஆரயவேண்டுமெல் உலகங்களுக்குச் சுகதுக்கங்களுள் உட்படவற்றுக் காணாமாய் பதினாறு குணங்களையாயி யவேண்டும். அவை (1) இராகம்—பரஸ்தரி கமன இச்சை (2) த்வேஷம்—ஒரு குற்றத்திற்குப் பதில் செய்ய வேண்டுமென்று தோற்றுவது (3) காாமம்—பூயிப்பொருள்

பந்து முதலியவைகளை மேன்மேலும் தேடவேண்டுமென்று ஆசை. (4) குரோதம்—தன்விஷயங்களில் தடைகொடுக்கி முதலியவை செய்யின்றவர்களைத் தண்டிக்கத் தோற்றுவது. (5) லோபம்—தன் பொருளிற் கொஞ்சமேனும் பிறர்க்களிக்கமாட்டாத எண்ணம் (6) மோகம் ஒரு வஸ்துவின்மேலோ பொருளின்மேலோ அதிகப் பிரிய முதிப்பது. (7) மதம்—ஐஸ்வர்யம் தேசபலம் முதலியவை யிருப்பதால் நன்மை தீமை உணராத கர்வியிப்பது. (8) மாச்சரியம்—ஒருவர் சுகப்படியல் சுகிக்காமல் சஞ்சல முதிப்பது (9) ஈகை—தனது துக்கம் மற்றவர்களுக்கும்வரவேண்டுமென்று நினைப்பது. (10) அருகைய—தனது சுகம் மற்றவர்களுக்கு வரவாகா தென்று நினைப்பது. (11) டம்பம் தனது நற்செய்கைகளைப் பிறர் புகழ வேண்டுமென்று நினைப்பது. (12) தர்மம்—தனது பொருள் சுகப்போகுகின் பிறர்க்கில்லாதாகையால் தான் மேம்பட்டவனென்று நினைப்பது. (13) அகங்காரம்— தான் எல்லாம் உணர்ந்தவன் சகலமும் தேடவல்லவனென்று நினைப்பது. (14) இச்சை—புகழை நிரம்பத்தம் அன்ன பாணுகிருணைகளை உதிப்பது. (15) பக்தி—கடவுள்மீது அன்பு உதிப்பது. (16) சிரத்தை—சர்சாவகசா விசாரணையிலும் ஆத்தமனாந்த விஷயங்களிலும் கவனிக்க வரும் மன நாட்டம். இவைகளில் முதற் பதின்மூன்று குணங்களால் துக்கமே நேரிடுமென்று உணர்ந்து அவைகளை அனுதாவி விடுத்து, பின் மூன்று குணங்கள் தேசசுகம் மிகுதலும் ஆத்தமனாந்த சாதனைகளாகையால் அவைகளைக் கைப்பற்றவேண்டும்.

சிதம்பரன்—பதின் மூன்று குணங்களையும் நான் நகரத்தை விடும்போதே விட்டுவந்தேன். இனிச்செய்ய வேண்டுபவை யாவை?

யோகி—விட்டையத் தடையானவையை விட்டதாலும் அனுக்லமனனைகளை ஏற்றுக் கொண்டதாலும் ஆத்தமனாந்தத்திற் கொருவன் பாத்நிராளுகான். அவனுக்கு நான்குசாதனைக்கங்கட இருக்கவேண்டும். அவை (1) நீத்திய அளித்தியப் பொருளறிவு—என் நென்றைக்கும் அழிவின்றிச் சயம்புளவும் ஆதிபம் அந்தமுயில்லாத் கடவுளொருவரை நீத்தியெண்ணும் மற்றவையாவும் அழிந்து தேய்வடைவதால் அநித்தியமென்றும் உணரும் அறிவு. (2) இசுபரலோக விராகம் - இவ்வுலகில் கிடைக்கத்தக்க எல்லாப் போகங்களிலும் நிறந்தவைகளை நற்செய்கைகளால் தெய்வலோகத்தில் அனுபவிக்லாமென்றெண்ணும் யோகசுகங்களிலும் ஆகசுவையாமலிருப்பதாம். (3) சமாதி கத்ச சம்பந்தம் - சமம் முதல் ஆறுவகை, சமம் - மனதை அசையவொட்டாக நிறுத்தல். தமம் - இந்நிரியத் தொழில்னை அபக்குவது. விடம் (உபாதி) - புத்திரன் மனைவி பொருள் முதலிய வற்றில் ஆசையைவாதிருத்தல், காம்பங்கள் யாவையும் விடுத்தல். சுகித்தல் - சுகதுக்கங்களைப் பொறுத்தல். சமாதானம்—இந்நிரியங்களை அனுமனதைவிசாரணையில் ஊன்றச் செய்து லயமடைவது. சிரத்தை - கடவுளிடத்தும் ஞானநூற்பிற்செய்யும் அன்புவாதல் (4) முமுக்ஷு—தவம்—விட்டைய உதிக்கும் பொருள்.

சிதம்பரன்—ஸ்வாமியீ சுகபோகங்களில் இச்சையை ஒழித்திருக்கின்றேன். சமாதி குணங்கள் எனக்குச் சற்றமில்லையே என் செய்வென்.

யோகி—சமாதிகள் நினைத்தபோது அடைவதல்ல. பலநாட பழக்கத்தாலும் ஈசுவர கராசுத்தாலும் ஒவ்

வெள்ளைப்பூவின் அடையலையும். இவைகள் தான் வீடுபெரு வழிகள். ஒரே முயற்சியால் மனஞ்சலியாகு சர்தனை செய்தவரின் அவைகளைச் சுலபமாக அடையலாம். கடவுள் எல்லாப் பொருள்களிலும் எல்லாப் பிராணிகளிலும் எல்லா விடங்களிலும் சாக்ஷியாயிருந்து அவ்வவற்றின் விஷயங்களை எப்பொழுதும் அறிந்துகொண்டு அவைகளின் செய்கைகளுக்குத் தக்க சுகதுக்கங்களைக் கொடுத்து ஈடுநீற்று வருகிறார் என்பதை உணர்ந்து தன்னாலானவரையில் மற்றப்பிராணிகளுக்கு உதவி புரிந்துவருவதே விரதமாகக் கொண்டு செய்வன யாவையும் தனது கடமைப்பாடுமென்றெண்ணிப் பாவுபண்பு கர்மங்களினைத்தையும் கடவுளுக்குக் கர்ப்பித்து வருவதில் கர்மபலன்கள் தண்ணையணுகர், என்று கூறி ஓர் ஏகாகர்த விடத்திற்கழைத்துச் சென்று

ஆசிரமமொன்றை மகமக்கச்செய்து இராஜ்யபாகம் அனுபவமாய்படி. பிராணியாமசாதனை உபதேசித்துச் சிதம்பரனைகோக்கி, "அப்பா! இனி உன் இடைவிடா முயற்சியாலாவதன்றிப் பிறருதவியால் ஆவதொன்றும்பில்லை. கடவுளை வணங்குவது எல்லாப் பிராணிகளையும் வணங்கி அவைகள் தன்பமகல உதவிபுரிவதேயாம் உனது மனம் வாக்குகாயம் முதலிய யாவையும் அவர்க்கே அர்ப்பணம் செய்து சாதனைபுரிந்து வருவாயாக" என்று கட்டளைபிட்டுப் புகழேந்தியை அழைத்து "ஈ உன் சிரதப்படி இமை கண்ணைக் காப்பதுபோலச் சிதம்பரனைப் பாதுகாத்து யாதொரு தன்பபு மணுகாத படி பணியிடைசெய்து ஜாக்ரதையாம் இருக்கவேண்டும்" என்றாரெத்துத் தனதாசிரமம் சென்றார்.

தோலாமொழித்தேவர் இயற்றிய

சூ ள ர ம ணி

[835-வதுபக்கத் தொடர்ச்சி]

5. மந்திரசாலைச் சகுல்கம்

420. மின்னவீர் மணிமுடி வேந்தர் வேந்தவிக் கன்னிரின் னருளினே கருதப் பட்டனன் மன்னவ ராருளில் ராயின் மக்களும் பின்னவர் பெருவதோர் பெருமை யில்லையே.

மீன் அமீர் மணிமுடி வேந்தர் வேந்த - ஒளிவிளங்கும் மணிகளிறைத்த கிரீடத்தை அணிந்த இராஜாதி ராஜனே, இ கன்னி - இந்த நாமது மகள், நின் அருளினே கருதப்பட்டனன் - உன்னுடைய பேரன்பினால் நன்கு மதித்து ஆதரிக்கப்பட்டனன். மக்களும் - பிரஜைகளும், மன்னவர் அருள் இலராயின் - அரசரது அருளைப் பெற்றிராயின், பின் - பின்பு, அவர்பெறுவது ஓர் பெருமை இல்லை - அவர் (பிரரால்) அடையும் பெருமை ஒன்றும் இல்லையாகும்.

மக்கள் - இங்கே புதல்வர் புதல்வீசுளுக்கும் பொதுவாகிய 'பிள்ளை' என்னும் பொருள் குறியாகு, ஜனங்கள் குடிசைகள் என்னும் பொருளில் வந்துளது.

421. பிடிக்கை மகிழ்களிறு ராசர் பெய்மலர் முடிசுளின் மணிபொர முரது மொய்கழல் அடிகளை தருளினால் அம்மென் சாயலிச் சடிசுமழ் குழலினார் கவினும் எய்தினார். 184.

பிடிக்கை மகிழ்-பிடிசுளுக்கு இனிவளசெய்து மகிழ்விக்கும், களிறு அரசர் - ஆண்பாணிகளையுடைய அரசர்களின், பெய்மலர் முடிசுளின் மணி பொர - மலர்மலை சூட்டப்பெற்ற கிரீடங்களிலுள்ள இரத்தினங்கள் படிவதால், முரலும் மொய்கழல் அடிகளது-ஒலிக்கும் வீரக்கழலை அணிந்த தேவர்களுடைய, அருளினால் - அருளினால், அம்மென் சாயல் - சடிசுமழ் குழலினார் - அழகிய மெத்தென்ற சராயலோடு கூடிய இந்த மணம் கமழும் கூந்தலையுடைய மகள், கவினும் எய்தினார் - மிக்க அழகையும் பெற்று விளங்குவார் ஆயினார்.

அடிகள் - சர்சியாசிகள் அல்லது கடவுளர்க்கு வழங்கப்படும் மரியாதைமொழி.

422. திருமணைச் சிழந்தினன் தேக்கொள் சிம்மொழி மருமணி முடியினான் மகிழ்ந்து மற்றவள் பருமணிப் பூண்மூலி பாய மார்பிடை அருமணித் தெரியேன் அழிய வைகினான்.

மணி மருடி முடியினான் - மணிகள் பொருந்திய முடிமன்னன், திருமணைச் சிழந்தினன்-தனது மணியாட்டியின், தேக்கொள் சிம்மொழி-இனிமை வாய்ந்த சில சொற்களைக் கேட்டு, மகிழ்ந்து-மகிழ்ந்து, அவள் பருமணி பூண்மூலி பாய-அவளுடைய பருந்த முத்தா ரப்பூண்ட தனங்கள் அமுத்துவதால், மார்பிடை அருமணி தெரியல் தேன் அழிய - தனது மார்பிலுற்ற அரியபூக்களார் கட்டிய அழகிய மாலையினின்றுதேன் உடைந்து ஒழுகும்படி, வைகினான் - அவனைத் தழுவிக்க் கூடி அன்றிரவு அவளுடன் களித்திருந்தான்.

423. மற்றைநாள் மகணையு மமைச்சர் தம்மையும் கொற்றவாட்ட டக்கையான் கூவிக்கொண்டிருந் திற்றியான் கருதிய தென்று தொல்லைநூற் கற்றகர வலனது கதையுந் சொல்லினார். 186.

மற்றை நாள் - மறுநாள், கொற்றம் வான் தடகையான் - வெற்றிவளை ஏந்திய பெரிய கையையுடைய மன்னன், மகணையும் அமைச்சர் தம்மையும் கூவிக்கொண்டு இருந்து - தன் மகன் அருக்கசீர்த்தியையும் மந்திரிமார்கணையும் அழைத்துக்கொண்டு அவரோடு கூடியிருந்து, யான் கருதியது இற்று - நான்செய்யக் கருதியது இது என்று, தொல்லை நூல்கற்ற - பழையமைபான நூல்களையெல்லாம் கற்றுணர்ந்த, காவலன் அது-தன்னால் முன்னுள் சேர்திடலை என்னும் நூட்டுக்கு அடிப்பதியாகச் செய்யப்பட்ட புரோகிதன் சொன்ன, கதையும் - புராண வாராந்தரமும், சொல்லினான் - சொன்னான்.

424. வீங்கிய மூலையடி டுருவும் வெம்புணைக் கோக்கிய முகிலவன் உரிய பெற்றியும் தாக்கிய புதழவன் மொழியத் தரவார் தேக்கிய வுலகையர் தெரிந்து சொல்லினார் 187.

தாங்கிய புகழ் அவன்-புகழைத் தாங்கிய மன்னன், வீங்கிய முழைவான் திருவும் - பருந்து வளர்ந்த முலை களையுடைய தனது மகளுக்கு இனி வரப்போவதான பாகங்கியத்தையும், ஓங்கிய முலைவன்-வானத்தெழுந்த கருநீமகத்தைப்போன்ற திருமேனிபையுடைய திவிட்டனே, வெம்முலைக்கு உரிய பெற்றபும்-காமவிரும்பத்தை விளக்கும் அவளுடைய முலைகளைத் தழுவி அணைத்தற்கு உரியவளுகிய தன்மையையும், மொழிய-சொல்லக் கேட்டு, தாராவர்-மாலையைத் தரித்த அவர்கள், தேங்கிய உவகையர் - மணம் கிறுந்த மகிழ்ச்சியராய், தெரிந்து சொல்லிலார் - எல்லாவற்றையும் ஆய்ந்தறிந்து பின்வருமாறு பதில் உரைத்தார்.

வெம்முலை; வெம்மை-கிறும்பப்படுதல்.

425. தெய்வமே திரிகுழல் சிறுமி யாவதற்
கையமே பொழிந்தனம் அனலும் வேலிலைப்
செய்யதோர் தூதிரித் திவிட்டன் றுதையாம்
வெய்யவே லவனுழை சிடுத்தும் வேந்தனே 188.

அனலும்வேலிலைப் வேந்தனே-கொதிக்கின்றவேலை யுடைய மன்னவா, தெய்வமே திரிகுழல் சிறுமி ஆவதற்கு லும் ஒழிந்தனம் - திருமகனே பின்னிய கூந்தலையுடைய சிறுமியாகிய சுயம்விரையாகத் தோன்றினான் என்பதைக் குறித்து யாம் சந்தேகம் கிறிதும் இல்லாதவர் ஆயினேம்; செய்யது ஓர் தூது - நல்ல ஒரு தூதனை, இனி-இப்பொழுது, திவிட்டன் தானையாம் வெய்யவன் உழை - திவிட்டனது தந்தையாகிய, நாமவேல் மன்னவனிடத்து, விடுத்தும்-அனுப்புவாம்.

426. கற்றவன் கற்றவர் கருதும் கட்டுரைக்
குற்றன வறவுய்த் துரைக்கு மாற்றலான்
மற்றவன் மருசியே அவனை நாம்சீடச்
சற்றமுதக் கருமுழுச் சொல்ல வல்லனே 189.
கற்றவன்-எல்லா நூல்களையும் கற்றணர்ந்தவனும், கற்றவர் கருதும் கட்டுரைக்கு - அறிஞர் எண்ணிச் சொல்லும் உறுதி வசனங்களுக்கு, உற்றன உற உய்த்து உரைக்கும் ஆற்றலான் அவன் - தக்கமறு மொழிகளை ஆராய்ந்துபொருத்தச் சொல்லும் ஆற்றலையுடையவனும் ஆகியவன், மருசியே - மருசி என்பன் ஒருவனே ஆவான். அவனை நாம் சீட - அவனை நாம் தூதாக அனுப்பினால், சற்றமும் கருமமும் சொல்ல வல்லனே - நமது குலங்களின் சம்பந்தங்களையும் ஆகவேண்டிய கருமங்களையும் எடுத்துச் சொல்ல வல்லவன் அவன்.

'கற்றவன் கற்றவன்', 'உற்றனவுற்ற' என்பன பாடாந்தரம். இவை இரண்டு பாட்டும் மந்திரிமார் மாற்றம்.

427. காரியத் துணிந்தவர் மொழியக் காவலன்
மாரியத் தடக்கையான் வருக வென்றொரு
சீரிய திருமுருகு சிறப்பொ டுந்தனன்
ஆரியன் கழலடி அவனும் வாழ்த்தினான் 190.

காரியம் துணிந்து அவர் மொழிய - இனிச் செய்ய வேண்டிய காரியம் இதுதானென்று தீர்மானித்து அவர் சொல்லக்கேட்டு, காவலன் - மன்னன், மாரியம் தடக்கையான் வருக என்று - கொடையில் மேகத்தைபோன்ற சீசாலமான கையையுடைய மருசியை அழைத்துவரும்படி. ஏவலாளரை அனுப்பி அவனை வருவித்து, சிறப்பொடு ஒரு சீரிய திருமுருகு சந்தனன் - சீசோமான முகமன் வசனங்களுடன் பயாபதிக்குக் கொடுக்கும்படி ஒரு சிறந்த மங்கல ஓலையை யும் அவன் கையிற் கொடுத்தான். அவனும் - மருசியும், ஆரியன் கழல் அடி வாழ்த்தினான் - மன்னனது கழலினிற் பாதங்களிற் பணிந்து விடைபெற்றுச் சென்றான்.

மருசியை மன்னன் 'மாரியத் தடக்கையான்' என்றது அவனும் ஓர் அரசன் மகனாதலானும், தூதாகச் சென்று தன் காரியத்தை முடித்து வைத்துதவும் அவனது வள்ளன்மையைக் கருதியும் என்க.

428. மன்னவன் பணிகொடு மருசி வானிடை
யின்னவிர் முகிக்குமா முழங்கு வீதிபோய்த்
துன்னினன் சரமைகாட்டு கணி குடியு
பொன்னகர்ப் புறத்ததோர் பொழியி னெல்லை
மருசி - அந்த மருசி, மன்னவன் பணிகொடு - மன்னவனிட்ட காரியத்தை ஏற்று, யின் அவிர் முகில் குமாம் முழங்கும் - மின்னல் வீசுங்கும் மேகக்கட்டங்கள் கர்ச்சிக்கும், வானிடை வீதிபோய் - ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்று, சரமைகாட்டு அகணி குடியு பொன் நகர்ப்புறத்தது - சரமைகாட்டின்கண் வயல்கள் சூழ்ந்த போதன நகரத்தின் வெளிப்புறத்தில் உள்ள, ஒரு பொழிலின் எல்லை - சோலைபின் எல்லை, துன்னினன்-சேர்ந்தான்.

அகணி - மருதநிலம், வயல்.

429. புதமலர்ப் புட்பமா காண்ட் மென்னும்
பொதுமலர்ப் பூம்பொழில் புகலும் பொம்மென
மதுமலர் பொழிதர மழலை வண்முனம்
கதமல ரிணையொடு கலவி யாத்தவே 192.
பூப்பமாகாண்டம் என்னும் - புட்பகாண்டம் என்ற, புதமலர் பொதுமலர் பூ பொழில் - புதிய பலவகையானமலர்கள் சூத்த அழகிய சோலைபினன், புகலும் - அவன் புகுதலும், மழலை வண்டு இனம் - இன்னிசையுடன் நீங்காரஞ்செய்யும் வண்டுக் கூட்டங்கள், கதவும் மலர் - தாம் பற்றித் தங்கிய மலர்களில், பொம்மென - பொம்மென்று மொய்த்து, மலர் மது பொழிதர - அம்மலர்கள் தேனைச் சிந்துமபடி, இணையொடு - பெண்வண்டுகளோடு, கலவி யாத்த - தழுவிப் புணர்ந்தன.

பொம்மென - ஓரொலிக்கூறிப்பு. மழலை - (உவமை யாகு பொயர்) மழலையைப்போன்ற இன்னிசை. இணை - துணை, யாத்தல் - பின்னித்தழுவல்.
மந்திரிமலர்த் சருக்கும் முற்றிற்று.

க ல ர ந ி ல ய ம் .

1930-வருடத்திய இதழ்களைப்பற்றிய விவரம்

858-வது பக்கத்தில் காணலாம்.

க ள வி ய ற் க ர ி கை

[832-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

இருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர் தல் என்பது தலை மகன் சொல்வேறுபாடு கண்ட தோழி துணிக் துணர் தல். ஐதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

பல்லில னாகப் பகலெவென் றேன்றில்லை பாடலர்மோ லல்லிலினாகத் தொடனெம் வினாவிவன் யாவன்கொலாம் வில்லில னாகத் தழைகையில் வேட்டக்கொண் டாட்ட [மெய்யோர் சொல்லில னாகந்த வா கட வாணிச் சுணைப்புகைவை - 60.

—திருக்கோவை - 60.

[ொதியில் மறையும் புரவலன்னை வானவன் மாநன்மை தோய் வறையும் கமமு மணிமெடுத் தோட்டுவண்ை தனத்தின் ரறையும் விழைதரு கண்ணியு மேந்தித்தன் பும்புனத்தி னுழையும் பிரிய வுறன்றி யேனவ னுள்ளியதே.

—பாண்டிக்கோவை.

கையது செம்மலத் தழையே வினாவு [தையு]புண்வாய் மாவே கைவிட் டகலா னம்மலில் வகன்புனத் தகையோ னுள்ளிய தறியோம் பெரிதே.

—பொருளியல்.

வில்வேறு பட்ட படியே வினைவேறு சொல்வேறு பட்டபடி தோற்றுவிக்க — மல்வேறு. போகாத தோளும் பொலியழிய கம்புனம்விட் டேகாத தென்கொ விவர்.

—தினவித்தெளிவு.

கரவுகாட்ட மென்பது, தோழி தலைமகனையும் தலை மகனையும் கோக்கித் தன் மதியுடம்படுத்தல். அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

காகத் திருகணுக் கொன்றே மணிகலத் தாக்கிரவு ராகத்து னோருயிர் கண்டனம் யாமின்றி யாவையுமா மேகத்தொருவ னிரும்பொழிலம்பலவன் மலையிற் [கனே றேறகைக்குத் தோன்றற்கு மொன்றா யினவின் ப துன்பம் —திருக்கோவை - 71

செறித்தார் கருங்கழற் நென்னவன் செக்கிலத் தைச்செருவில் மறித்தார் புறங்கண்டு காணிய கோன்சொல்லிச் சாரல்வக்த [செறித்தார்] கமழ்குஞ்சி யானே டுடவளிடை நின்றதெல்லா மறித்தேன் பலநினைத் தென்னையொன் றேயிவ ராருயிரே.

—பாண்டிக்கோவை.

[சீதமணமு]ஈறுமலருஞ் சேர்[ரி]த்ததுபோற் கா தன் மிகவும் கலத் தனர்சு—ளாதலினாற் றிண்டிறநகை வில்லிக்குஞ் செந்தாமரைமுகத்திவ் வொண்டொடிக்கு மொன்றே'யுயிர்.

—பழம்பாட்டு.

இவையெல்லாம் 'முன்னுறு வுணர் தல்' [இறை - 7.] என்னு மிலக்கணத்துட் கண்டுக்கொள்க.

சேட்டபடுத்த வென்பது, இப் புனம் மிகவும் காவலு டைத்து: கீர் இயங்கன்மின்: எனச் சொல்லுதல். அதற் குச் செய்யுள் வருமாறு:—

முனிதரு மெனையு மென்னையர் சாலவு முந்'க்கரினே தனிவரு மிக்கிலத் தன்றைய குன்றமுந் தாழ்சடைமேற் பனிதரு திங்க ளணியம் பலவர் பகைசெருக்குங் [னே. குனிதரு திங்கிலை கொண்டுசென் றுன்சுடர்'க் கொற்றவ —திருக்கோவை - 98.

புல்லா வயவர் கறையார் நறியும் பொருதழித்த வில்லான் விளங்குமுத் தக்ருடைவேக்தன் வியனிவந்தோ டெல்லாமிறைஞ்சுநின் றேன்'கொல்லிமல்லலஞ்சாரலிங்கு நில்லா தியங்குமின் காப்புடைத் தையவித் கீள்புகைமே.

—பாண்டிக்கோவை.

கண்ணுத லரிதே தன்னெ ளளா ளெண்ணிய குறையொன் றுளதெனின் கண்ணுது முடித்தியவன் னன ளீயே.

—பொருளியல்.

மறையே வென்பது, தோழி தலைமகனை நின்குறையென்னை மறையாதொழிதி யெனச் சொல்லுதல். அதற் குச் செய்யுள் வருமாறு:—

பண்டா வியறு மிலைவளர் பாலகன் பார்கிழித்துத் தொண்டா வியறுஞ் சுடர்க்கமு வேன்றெல்லாத் தில்லை [யின்வாய் வண்டா வியலும் வளர் பூந் துறாறு] மறைக்கிலென்னைக் கண்டா லியலும் கடனில்லை கொல்லோ சுருதியதே.

—திருக்கோவை - 105.

மின்னை மறைத்தசெல் வேல்வலத் தால்வழி ருத்துமொன்னூர் மன்னை மறைத்தவெல் கோண்மையுஞ் சூழ்பெனவு கீர்ப்புலவு தன்னை மறைத்தின னூழல் கமமுக்க்தன் பூத்துறைவா வென்னை மறைத்த விடத்திய வாதுகொ வெண்ணியதே.

—பாண்டிக்கோவை.

கடிமகம் கண்ணி செவ்வரை யாயத்து வடிவே வண்ண வென்னை மறைப்பின் முடியா தாகுநீ முன்னிய வினையே.

—பொருளியல்.

கூடமனை விடுத்த வென்பது, தோழி தலைமகனை நின்குறையே சென்றறையெனச் சொல்லியது. அதற்குச் செய்யுள்:—

அத்தியின் வாடியெழி லம்பலத் தெம்பர னம்பொன்'வெய்ப்பிற் பத்தியின் வாய்ப்பல வின்களை பைத்தே தேறெங்குவென் மத்தியின் வாய்க்கொடுத் தோம்புஞ் சிலம்ப மணக்களிய முத்தியின் வாய்மொழி நீயே மொழிசென்றெம் மொய்குமுறக்கே.

—திருக்கோவை - 99

சேயே யெனநின்ற தென்னவன் செக்கிலத் தேற்றதெய்வர் போயே விசம்பு புகச்செற்ற கோணத்தன் பூம்பொதியில் வேயே யுணையமென் றேறிகிக்கு நின்சண் மெலியுறுகோய் நீயே யுரையாய் விரையா ரலக்க வெடுத்தகையே.

—பாண்டிக்கோவை.

பொன்னியம் சணக்கின் மென்றலை யரிலைக்கு மின்னிய ரொளியே வண்ணல் நின்னுறு கிலுமும் கூறுமதி நீயே.

—பொருளியல்.

அறியேனென்றலென்பது, தோழி தலைகளை நீ சொல்
 ளுண்டவளை காணறியேனெனச் சொல்லுதல். அதற்குச்
 செய்யுள் வருமாறு:—

வீண்ணிறத் தார்நிலம் வீண்டல ரென்றழிச் காரிருவர்
 கண்ணிறத் தார்நிலையம்பலத் தார்சமூக் குன்றினின்ற
 தண்ணிறத்தாநிவர் சந்தனச் சோலைப் பத் தாடுகின்ற
 ரெண்ணிறத் தார்பலர் யார்கண்ண தோமன்ன நின்ன

[ருளே.

—நீருக்கோவை - 107.

பொறிகெழு செண்டைபொன் மால்வரை

மேல்வைத்திப் பூமியெல்லா

கெறிகெழு செக்கோ னடாடுசெ

மாநெல்ல வேலிவென்றான்

வெறிகமழ் பூக்கன்னிச் காணல்

வீளையாட் டயரநின்ற

செறிமுழ வார்பலர் யார்கண்ண

தோவண்ணல் சித்தனையே

—பாண்டிக் கோவை.

[குறியான் கூறலென்பது.....]

[கெறியீ ரிருக்கழி நீலமுஞ் குடாள்

பொறிமாண் வரியலவ லாட்டலு மாட்டான்]

[சிறு)றுதல் வேரரும்பச் சித்தியா சின்றூட் [கோ.

செறிநீர் த்தண் சேர்ப்பயா னென்சொல்லிச் செல்

—பழம்பாட்டு.

அவல[கு]லா[ட]லு மாடா...டி

மலர்ப்பூந் காணல் வண்டலு யயரா

னோவியப் பாவலு பொத்தனன்

யாதுகொ வண்ணல்யான் சொல்லு மாறே.

—பொருளியல்.

அரியனாமென.....தலைகளைமக்குப் பெரியன்;
 யாம் குற்றேவல்மகளிர்; ஆதலால் அவன் சமக்கரியனெனச்
 சொல்லுதல், அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

புட்புலம் பும்புனத் பூல்கதைப் போகிரைப் பூழியர்கோ
 ளுட்புலம்போடுசெல் வச்செற்றவேந்த ளுறந்தையன்னுள்
 கட்டிலு மாச்செனத் தெய்வங்கண் டாய்கமழ் பூச்சிலம்பா
 வட்கில ளுகிடெயல் வாறு மொழிவளிம் மாற்றங்களை.

—பாண்டிக் கோவை.

செருகலு முன்னு னெல்லையு மொருசிறைப்

புதுமை யாதலி் கிளத்த ளுணி

சேகிரை வளைத்தோளுன் றேழி செய்த

வாருயிர் வருத்தக் கணயா யோடுவெ

வெற்றுகரை புதுதிராயிற் சொற்குறை

யெம்பதத் தெளியளோ மடந்தை

யின்ப வாழ்க்கையு ளிவண்மன் னெமக்கே.

—பொருளியல்.

குலமுறை கிளத்த லென்பது, தலைகளை நீர் உயர்ந்த
 குலத்தானீர் றுஞ்சுலத்திற்கு ஆகோமெனத் தோழி
 சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

தெங்கின் பழங்கமு கின்னூலு சாடிச் சதவிசெற்றுக்
 கொங்கம் பழனத் தொளிர் குளிர் காட்டினை நீயுமைகூர்
 பக்கம் பலவன் பரங்குன்றிற் குன்றன்ன மாபதைப்பச்
 சிக்கத் திரிகு தேறச் சிறுமியென் றேமொழியே.

—நீருக்கோவை-100.

[ளகாட்

கடைமன்னு மென்றெமை நீர்வந்து கண்ணல்கண் ணீர்வ
 படைமன்னு செல்வர் துயரெமர் பாழி யிகல்வீளைத்த
 படைமன்னன் றெல்லுலு மாமிதி போற்பனி முத்திலங்கு
 குடைமன்னன் கோடுபர் கொல்லியஞ்சாரற் குறவர்சகோ.

—பாண்டிக் கோவை.

இவளே, காண கண்ணிய காமர் சிறுமுடி

நீர்நிறப் பெருங்கடல் கலங்க வுள்புக்கு

நீனெறி பாதவர் மகளை நீயே

கெடுக்கொடி துடங்கு நியம மூனூர்ச்

செடுத்தேர்ச் செல்வர் காதன் மகளை

நிணச்சுறு வறுத்த வுணங்கல் வேண்டி.

யின்புள் னோப்பு மெமக்குகல வெவலே

புலவு காறுதுஞ் செலகின் நீமோ

பெருநீர் வீளைபுளெஞ் சிறுநகல் வாழ்க்கை

தும்மொடு புரைவ[தோ] வன்றே

யெய்ம ளேறிற் செம்மலு முடைத்தே.

—நற்றிணை-45.

நிலையிருக் குட்டத்தி னெடுக்கிழி வியக்கி

வலையிற் றத்த வாடுமீ னுணக்கல்

விலையோ விலையென லோட்படச் கூறி

செகுவொடு பெயரு நிரம்பா வாழ்க்கை

வேட்டக் கிளையொடு விழுவதி ரொளிரை

பூட்டுவிற் புரையும் புருவவான் முகத்துப்

பிறைகிடத் தன்ன றுதலில

ளிறைவளைப் பனைத்தோ னெய்தலோ வரிதே.

—சிற்றெட்டகம்.

திருத்தா வாழ்க்கைச் சிறுமுடி யெமக்குப்

பெருந்தகை யண்ண லி[னீ]ன்ன[னீ]னடை

பொருத்தியு கேண்மையுப் புரைவதோ[வன்]றே.

—பொருளியல்.

சேரி வலையுந் திறைகொணர்ந்த மீணுணக்கல்

மூரி வலையுணக்கு முன்றில்வாய்—நீரெங்கள்

தெய்க்கோதை தோள்சேரச் செருமோ சேர்ப்பரே

[பூக்கோதை] யோடும புலால்.

—[... ..]

புதிய கறங்குவளைப் பூமுடிப்பார் காணல்

முழியுணவு முண்டசுப்பூ மொவா—ரூதிகள்

றலைக்குலத்தீர் நீர்காக்கன் தாழ்குலத் தோமுச்

... ..

—[... ..]

[ககைத்தாரையாடல் என்பது ..]

... ..

... ..ருகணையா விடுவிப்பா—கேழல்

தகையுடைத்த வம்பினெனும் போந்ததே சால

விசையுடைத்து நீப்பித்த வில்.

—பழம்பாட்டு.

[தழை மறுத்து]ரைத்த லென்பது தலைமண் கை

புறையெனவு முண்டசுப்பூ மொவா—ரூதிகள்

சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

எழில்வா யினவஞ்சி யும்வீரும் பும்மற்றிறைகுறையுள்

டழல்வா யவிரொளி யம்பலத் தாடுமெஞ் சோநியத்திற்

குழல்வாய் மொழிமண்கை பக்கன்குற் றுலத்துக் கோலப்

[பின்னடிப்

பொழில்வாய் தடவரை வாயல்ல தில்லையிப் பூத்தழையே.

—நீருக்கோவை-94.

வேனக் நீண்டகண் னுளும்

வீரும்புஞ் சுரும்பாற்றுக்

தேனக் விண்டவன் டார்கண்ணி

யாய்சிறி துண்டெதெவர்

வானக் மேறவல் லத்துவென்

றூன்சொல்லி மால்வரைவாய்க்

கானக் வானநுண் கண்டறி

யாகிச் சமழ்தழையே.

—பாண்டிக் கோவை.

மாணெழி லண்ணல் வாக்கலம் யாமெஞ்
சேணுயர் சிலம்பின் யாக்கணுல்
காணல மன்னேவிக்க் கமழ்பூக் தழையே.

—பாருளியல்.

குறிப்பறிந்தேற்ற லென்பது எம்பெருமாட்டி. குறிப்
பறித்தல்லது இத் தழை சொன்னெமெனச் சொல்லுதல்.
அதற்குச் செய்யுள் வருமாறு:—

யாழார் மொழிமங்கை பங்கத்
திறைவ வெறிதிரைகீ
ரோழா யெழுபொழி வாயிருக்
தோளிறை தில்லையன்ன
குழார் குழலெழத் தொண்டைச்செல்
வாய்கவ்வி சொல்லறிந்தார்
முறா தெதிர்வந்தகோ(ண்)டுஞ்
சிலம்ப தருத்தழையே.

—திருக்கோவை-93.

துடியா ரிடைவடி. வேற்கன்
மடக்கைதன் சொல்லறிந்தார்.
கடியார் கமழ்கண்ணியாய்கொள்வல்
யான்களத் தூரில்வென்ற
வடிவா ரிலங்கிலை வேண்மண்ணன்
வானே நணிக்தவென்றிக்
கொடியான் மழைவளர் கொல்லியுஞ்
சாரலிற் கொய்தழையே.

—பாண்டிக்கோவை.

மாமலைச் சிலம்ப மயிலேர் சாயற்
றேமொழி நிலைமை தெரிந்தபின்
புமென் தண்டழை கொஞ்சுவன் புரிந்தே.

—பாருளியல்.

மடந்நிறல் கூற லென்பது தோழி தழைமறுப்பதற்கு
ஆற்றாணிய தலைமகன் சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள்
வருமாறு:—

காய்சின வேலென்ன மின்னியல் கண்ணின் லலைகலந்த
வீணை போதுன்ன மீனியழ் தார்வியன் நென்புலியு
ரீசன சாந்து மெருக்கு மணித்தோர் கிழியிடித்துப்
பாய்சின மாவென வேறவர் னிறார் பனைமடலே.

—திருக்கோவை-74.

படலே நியமதில் மூன்றடைப்
பஞ்சவன் பாழிலென்ற
வடலே நயின்மன்னன் நெம்முனை
போன்மெலிக் தாடலர்கள்
கடலே நியகழி காமம்
படலே நிக் கரும்பனாயின்
மடலே நுவர்மற்றுஞ் செய்யா
தனவிலை மாநிலத்தே.

—பாண்டிக்கோவை.

மாவென மடலு முழுப் பூவெனக்
குவிமுதி மெருக்கல் கண்ணியுஞ் குடுப
மறவி னுர்க்கவும் படுப
பிறிது மாருப காமகாழ்ச் கொளினே.

—தறுந்தோகை - 17.

... ..
கொண்டதோர் காத்தருணமுடியாக் கொண்கைத்தேற்
குண்டுகீர் வேலைக் குவலயத்தோர்—வண்முன்
கணங்காட்டுங் கூத்தலாய்
மணங்காட்டுங் காத்தன் மலர்.

—அகந்நீணை.

மங்கையர்தம் கண்ணால் மயங்கினார் வெள்ளொலும்புக்
துங்க வெருக்குக் தொடுத்தணிக்—தங்க[மெலாம்]
[வெங்க்தேறு]சாம்பல் மிகவணிக்து வீதிதொறும்
வத்தேறி யூர்வர் மடல்.

—கீளவித்தேளிக்.

* * *
[திறையுறக் கிழவனை புணர்ந்த தோழி
சீறையறக் கிளந்து சேட்ட] நிறுத்தலு
மென்னை மறைந்த லெனது தியசேன
முன்னுறு புணர்ச்சி முறைமுறை சொப்பலு
மாயப் புணர்ச்சி மவனெடு நகர்பு
நீய சேன்ற கூறென் [விடுத்தலு]
மறிமான் போறலுக் தறிமான் கூறலும்
படைத்துமொழி கிளவியுக் தறிப்புலையு கொளலு
மன்ன பிறவுந் தலைப்பெயல் வேட்கை
முன்னுறு புணர்ச்சி[தூரிய வெ]ன்ப. —இறை-12.

என்னுஞ் சூத்திரத்துள்ளும்

‘முன்னுறு புணர்லு மவந்தறையு நுற
பின்ன ரல்லது கிளவி நோன்றது’ —இறை-9.

என்னுஞ் சூத்திரத்துள்ளும் கண்டுகொள்க.
மடல் வெளிப்படுத்த லென்பது இவ்வகை யுலகினி...

* * *
குறிப்பறிவுறுத்த லென்பது தானறித்தபடியைத்
தலைமகட்குப் புலனாகாம மறைத்துத் தலைமகளுழைச்
சென்று சொல்லுதல். அதற்குச் செய்யுள்:—
வரிசேர் தடங்கண்ணி மம்மர்கைம்
மிக்கென்ன மாயக்கொலோ
வெரிசேர் தளிரன்ன மேனிய
னீர்ந்தழை யன்புலியூர்ப்
புரிசேர் சடையோன் புதல்வன்கொல்
பூங்கனை வேள்கொவென்னத்
தெரியே முறையான் பிரியா
மெருவனிக் தேம்புனமே.

—திருக்கோவை-88.

கொடியார் செமெதிற் கோட்டாற்
நரண்கொண்ட [கோன்பொதியிற்]
கடியார் புனத்தயல் வகைநுல்
காண்பன் கருத்தறையா
னடியார் சழல னலக்கலன்
கண்ணியன் மண்ணைத்த
கெடியான் நிறுவன் கொகோவறி
யேனெர் கெடுந்தகையே.

—பாண்டிக்கோவை.

வண்ணர் பூந்தார் வனக்கெழு செம்பூச்செய்
வடிவே போலத்
தண்டளிர்ப் பின்னடித் தழையேத்தி மாவினவித்
தணத்தோன் யாரே
தண்டளிர்ப் பின்னடித்
தழையேத்தி வந்ததம்
பண்டைப் பதிவின்விப்பாற்கு பட[மொழி]த்து
படர்ந்தோ னுன்றே.

—பழம்பாட்டு.

கைகை வேலிக் கழிவாய் வந்தெம்
பொய்த லழித்துப் போலு ரொருவர்
பொய்த லழித்துப் போலு ரவர்கம்
மையன் மனம்விட்டகவலா ரல்லர்.

—சிலப்பதிகாரம் - காணல்-43

காணல் வேலிக் கழிவாய் வந்து
நிகல் கென்றே நின்ற ரொருவர்
நிகல் கென்றே நின்ற ரவர்கம்
மாவோர் கோக்க மறந்தா ரல்லர்.

—பை. 44.

அன்னத் துணையோ டாடல் கண்டு
கென்ன னென்கி நின்ற ரொருவர்
நின்ற ரவர்கம் கெடுக்கண் விட்டுப்
பொன்றழ் கணங்கிற் போவா ரல்லர்.

—பை. 45.

[செம்ம] வொருவன் செழிப்புத் தழையேற்றி மம்மர் பெருகி வளப்படுத்தி — கம்முடைய கண்பும் புனமகலான் காமதந்திச் செய்வதும் நென்பூன் குழலா [யியம்பு.]

— கிளவித்தெளிவு.

வலிதாக்கச்சொல்லிக் குறைநயப்பித்ததென்று தனனினையும் கோக்கி யவ்வையும் கோக்கித் தம்முணர்வொழியப் போளுரொரு.....ரெனச் சொல்லுதல்.

அதற்குச் செய்யுள்:—

நீகண்ட டனையெனின் வாழலை கேரிழைய யம்பலத்தோன் [பெண்டைய செய்கண் டனையன்சென் றும்கோ ரலவன்றன் சீர்ப்

வாய்வண் டனையதொர் காவற் களிளனி நல்கக்கண்டு பேய்கண்ட டனையதொன் குறிநின் றுணப் பெருத்தகையே. — திருக்கோவை - 84

பாடுஞ் சிறைவண் டறைபொழிற் பாழிப்பற் ருவரச ரோடுக் திறங்கண்டகோண்டொல்லிக் காணலுறுதனையோ டாடு மலவற் புகழ்ந்தென்னை நோக்கியழிவொழிய நீடுகிளைத்துசென் றுனென்ன வாங்கோர் நெடுக்கையே. —பாண்டிக்கோவை.

* * * [‘உள்ளத் துணர்ச்சி’ தெள்ளிற் கார்து கீழ்]வோ டேதத்துக் துறையூரே ழுளவே துறிப்பிற் றுவுடைய கால யான்’ —குறை-10 என்பது குறித்ததுடன் கண்டுகொள்க.

ஆ ண் ட ன்

3. கோதையார் யெவனமும் அவர் அனுபவமும்

[826-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

3. கோதையார் குடும்ப நிலைமை
கோதையார் குடும்ப நிலைமையைக் கூறப் புகுமுன் னர், கோதையாருக்கு யாதேனும் குடும்பந்தா ணுண்டோவென்ற சங்ககையுமாம். அவ்வினாவுக் குப் புராண வரலாறுகளை ஆதரவாகக்கொண்டு விடை பகர்வோமெனில், “பெரியாழ்வாரென்பர் ஒரு ஏழைப் பிராமணர்; ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூரில் வடபெருங் கோயி லுடையான் திருப்பணியா ளுந்நெய்தற்பு பான்டி யன் கொண்டாட வேதக்களின் மர்மக்களை வெளி யிட்டுப் பொற்கிழியைப் பெற்றார். ஆயினும் அவர் பிரமசரிய சன்னியாசி; இவர் அருளிற் சிறந்தவரன் நிப் பொருளிற் சிறந்தவரல்லர்” என்று நாம் மொழி வோமன்றோ? கோதையாரின் திருப்பாடல்களினுள்ள அகச்சான்றுகளை யுற்றநோக்கின் அவர் பிரமசரியம் பூண்டிருப்பினும், அகத்தறவியா யிருப்பினும், ஒரு சிற்றரசனுக்குச் சமனமான அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந் தவரென்பதற்கு யாதொரு ஐயமில்லை. அவற்றில் சில காண்போம்.

கோதையார் தன் தந்தையைத் தனது திருமொழி களின் திருக்கடைக்காப்புச் செய்யுட்களில் குறிப்பிட்டு மறைக்கும் சொற்றொடர்களாவன: “புதுவைபர்கோன் விஷ்ணுசித்தன்”, “வில்லிப்புத்தூர் மண் விஷ்ணுசித் தன்”, “புதுவை மன்னன்”, “பட்டர் பிரான்”, “வேயர் புகழ் வில்லிப்புத்தூர் கோன்”, “வில்லிப்புதுவை நகர் ங்ம்பி விஷ்ணுசித்தன்” என்பனவன்றித் திருப்பாவை 30-வது பெட்டியில் “ஐயக்கலத்தன் தெரியல் பட்ட டர் பிரான்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளியதால், அவர் தந்தை ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூரில் தனவந்தராக வாழ்ந்தன ரென்பது சந்தேகம் யாதும்பின்றிப் புலப்படுகின்றது. பாண்டியன் தந்த பொற்கிழியைப் பெற்றதற்கு செல் வத்திறிற்சிறந்தனரோ என்பது பின்னர் அறிஞர் ஆராய்ச் சிக்கு விடப்பட்டது. எவ்விதமாயினும் சரி, ஆண்டாள் சிறுவயது தொடங்கிப் பட்டர் பிரான் ஏழைப் பிராமணனாயிராமல் புதுவையில் ஒரு மன்னனாக விளங்கினு ரென்பது தின்னம் *. பெரியாழ்வார் பிரமசாரியாய்

அகத்தறவுகூண்ட சந்நியாசி பெயினும் அவர் ஒரு தனியாளாக ஸ்ரீ வில்லிப்புத்தூரில் வசித்தாரென்ப தற்கு ஆண்டாள் திருப்புகைக்கள் இடங்கொடுக்க வில்லை. மாமன் மகனும் அந்தையும் மாமியும் முதலான பலவித பந்துக்களை ஆண்டாள் பெற்றிருந்ததற் தெரி கின்றது. இவரது குழுவீட்பருவத்தில் அடிசில் ஊட் டும்போது தாதினளுக்குக்கொடுத்த துன்பத்தால் அவர் கள் இவ்வம்மைபாரைக் காட்டின் பக்கம் எடுத்துச் சென்று சிங்கம்வருமென்ப பயப்படுத்திச் சோறுட்டி லுர்போலும் என முன்னரே குறித்தோம். இவ்வம்மை யார் நீராடப்போகும்போதும் வேறு ஏதற்காக வெளி யிற் சென்றும் பல மகனிநுடன் சேர்ந்த செல்வது வழக்க மென்பதையே திருப்பாவையிலுள்ள ஒவ்வொருசெய்யுளும் உணர்த்துகின்றது.

கீழ்வானம் வெள்ளென்று எருமை சிறுவீடு மேய்வான் பரந்தகைகான் மீக்குள்ள பிள்ளைகளும் போவான் போகின்றாரைப் போகாமல் காத்துநனைக் கூடவான் வந்து நின்றோம் கோதுகுலமுடைய பாவாய் எழந்திராய் பாடிப் பறைகொண்டு மாவாய் பிளந்தனை மல்லரை மாட்டிய தேவாதி தேவனைச் சென்றநாம் சேவித்தால் ஆவாவென் றாராய் தருளேவோ ரெம்பாவாய்.

திருப்பாவை 8.

இதனால் இவ்வம்மையார் ஒரு பெரிய குடும்பத்தி னிடையே யிருந்தாற்போல் தோன்றுகின்றதேயன்றி ஒன்றியாப்த் தன்னத்தின் பிராமணன் வளர்த்த குல மற்ற பெண்போல் காணப்படவில்லை.

பெரியாழ்வார் மிக்கசெல்வமுடையாரென்பது முன் னரேகண்டோம். இவ்வம்மையார் செல்வாக்கு அதனி னும் அதிகமாயிருந்ததென்பது தின்னம்.

உருவுடையா ரிளையார்கள் நல்லார் ஒத்துவல் லார்களைக் கொண்டு வைகல் தெருவிடை பெய்திரொண்டு பங்குநிளாள் திருந்தவே நோற்கின்றேன் காமதேவா!

என்றது எவ்வளவு செல்வத்தின் உரத்தால் வீரோத் திருக்க வேண்டுமென்பதை அனுமானிக்கலாம்.

* ஈவ்வென் தேழி ஈகளை மிசைம்பார் செல்வர் பெரிய சிறையனிடவர் செய்வதென் வில்லிப்புதுவை விட்டுசித்தர் தக்கன் தேவரை வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் 10-வது திருமொழி 10.

“குணக்கட்டு” “பணக்கட்டு” என்னும் இருவகைச் சீர்களும்பெற்ற ஆண்டாள் குடும்பமானது ஈகைத்தன்மைபிற் சிறந்ததாயிருந்தது. ஞானவானான பெரியாழ்வாரது இல்லம் தருமசாஸ்திரையிருக்குமென மொழிவதற்கு அதுமானப் பிராமணமே போதுமாயினும், ஆண்டாள் திருவாக்கான அகச்சான்ற பிரத்தியட்சிய சாட்சியமன்றோ? நக்தகோபாலனை ஒரு வள்ளலெனக் குறித்துப் பாடியது, தன்னில்லத்த நடத்தும் அன்னதானச் சிறப்பை உருவகப்படுத்தின தென்னலாம்:—

அம்பரமே தண்ணீரே சோழே அழஞ்செய்யும்
எம்பெருமான் நக்தகோ பாலா எழுந்திராய்
கொம்பணர்க் கெல்லாம் கொழுந்தே குலவிளக்கே
எம்பெரு மாட்டி யசோதாய் அறிவுறும்
அம்பர மூடறுத் தோங்கி யுலகளந்த
உம்பர் கோமானே யுறங்கா தேழுந்திராய்
செம்பெர் கழலடிச் செல்வா பலதேவா
உம்பியும் நீயு முறக்கேலோ ரெம்பாவாய்.

திருப்பாவை. 17.

இவ்வாறு தருமுசிலையும் விளக்கிய பட்டர் திருமாணிகையில் அவர் திருமகள் “பைக்கமலத் தன் தெரியல்” என உலாவி வந்தனொன்றும், அவரைப் புடைசூழ்த்த திக்கள் திருமுக்கத்துச் சேயியழையார் பல்வலாளாராயிருந்தனரென்பதும், இவ்வம்மைபார் சொற்றொடர்களின் நிலையால் அதுமானிப்பது தரும்.

இத்தெய்வியும் பெரியாழ்வார் பாடல்களாலும் அவர் நிலைமையைக் காணலாம். “மச்சனிமாடப் புதுவை யோன் பட்டன்” என்றதால் இவர் வசித்த வீடு மெத்தைவீடு என்பதும், அது வில்லிப்புத்தூரில் சிறந்த மாணிகையென்பதும் நிச்சயம். இக்குடும்பமும் புராதன குடும்பமென்பதும் தின்னம், விஷ்ணுசித்தர்தன்னைக் குறிக்குமிடத்துப் “பாரணிந்ததொட்புகழான் பட்டப்பிரான்” என்றதுபோல் இவ் வம்மையாரும் “வண்புதுவை ஏய்த்தபுகழ்ப் பட்டப்பிரான் கோதை” என்றார்.

4. கோதையார் திருப்பணி.

கோதையார் செய்த திருப்பணி யாது என்று வினவின, அவர் தந்தையின் திருப்பணியாகிய வனமாலைகைக்கிரியமென்று மொழியலாம். 13-வது திருமொழியில், கண்ணனென்னும் கருந்தெய்வக் காட்சியில் பழகிக் கிடக்குமிவர் திருத்தழாய் மாலைமையே மிகவும் வற்புறுத்திப் படுவதைக் காண்க. திருத்தழாய்மாலை கோவீர்த்தனுக்குச் சிறந்ததேனும், பர்பல தேன்மலர் கண்ணிகளைச் சமர்ப்பிப்பதிலும் தன் தொண்டினைப் புரிந்தாரென்பது இவ்வம்மைபார் 9-வது திரு

மொழியாகிய திருமாலிருஞ்சேலைப்பெருமானை வழிப் பட்டவாற்றால் அதுமானிக்கலாம்.

எழிலுடைய வம்மாளீர் என்னாங்கத் தின்னமுதர்
குழலழகர் வாயழகர் கண்ணமுதர் கொப்பூழில்
எழுமலம்பு பூவழகர் எம்மானார் என்னுடைய
கழல்வீணையே தர்நாம் கழல்வீணையே யாக்கினரே

11-வது திருமொழி 2.

மாயனை அர்ச்சாவதார மூர்த்தங்கலில் அலங்கரித்துக் கண்டு சேசித்து நிற்பது இவருடைய ஒருவகைத் திருப்பணியாய் இருப்பினும், கடவுள் திருவள்ளத்தைக் கண்டு உலகில் செய்வது யாதென்பது தெரிந்து அதன் வழி நின்றலே இவருக்குப் பெருந்தொண்டாய் இருந்தது. இதைத் திருப்பாவையில் சாற்றுப்பாடான 29-வது செய்யுளில் ஒரு போக்காக விளக்குவதைக் காண்க:—

சிறந்த சிறுகாலே வந்தனைச் சேலித்துள்
பொற்ற மரையடியே யோற்றம் பொருள்களோய்
பெற்ற மேயத் தன்னுந் குலத்திற் பிறந்தாரீ
குற்றே வலெங்கனைக் கோள்ளாமல் போகாது
இன்றையப் பறமுகோள்வான் நன்யுகளைக் கோவீர்த்தா
என்றைக்குப் ஏழேழ் பிறவிக்கு முன்றன்தேடு
உந்திரேமே யாவோம் உனக்கோ மாட்செய்வோம்
மற்றைநங் காமங்கள் மாற்றேலோ ரெப்பாவாய்”

என்றதில் “பொற்றமரையடியைப் போற்றும்” கருத்து இவ்வென்னெனக்குகின்றார். இத்தகைய சிஷ்காமிய தவம் உலகத்தில் பரவவைப்பதே, இவர் பெருந்தொழிலாயிருந்தது. பெருமானுடைய திருவுருவம் கண்டறிவது மிகவும் கடினமாதலால் “அல்லல சீரோத்த பெருமானை ஆயர்ப்படி அணிவிளக்கை” பென்ற கண்ணனைக் குறிப்பிடுவது காண்க. எவ்வெத்தறகனில், மாணவலைக்குத் தப்பி யுகழத்தால் பயன்பெறக்கூடுமென்பது குறிப்பிடும் வன்னம் 14-வது திருமொழியில் இவர் வார்த்தைகளை மருந்தாயெடுத்த வாழ்வோர்களுக்குச் சில வினாக்கள் கூறி விடையும் பகர்வது காண்க.

மாதவன்என் மணிபினை வலையிழைத்தபற்றிப்போல்
வதுமென்றும் கொளத்தாரா சன் தன்னனைக் கண்டேரோ
[போல்
பீதகவாடை யுடைதாழப் பெருக்காரமேக்க கன்றே
வீதிபார வருவானே விருந்தா வனத்தே கண்டோமே.

14-வது திருமொழி 5.

இவ்வாறு சசனைத் தேடுந் தொழிலிலிருப்பதும், மற்றவரை அத்தொழிலில் லமர்த்தலும் இவருடைய பெரிய திருப்பணியாய் யிருந்ததென்னலாம்.

ஆறெழுத்தந்தாதி :— அகத்திய முனிவர் அருளிச்செய்த ஆறெழுத்தந்தாதி என்னும் இந்நூல், முருகக்கடவுளை முழுமுதற் கடவுளாக உபாசனை செய்வதற்குரியதாய் ஷடாக்காரத்தின் வைபவத்தை அகத்திய முனிவரே பாடியதெனக் கருதப்படுவது. நூறு செய்யுள்கள் இந்நூலில் உள். பாராயணத்திற்குரியது. Dr. V. S. அருணாசலம்பிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய பதவுரை விளக்கம் முதலியவைகளைக் கொண்டது. வீலை அனல் 12. நபால் சார்ஜ் வேறு.

ஏமாங்கதத்தினாவரசன் :— இது ஸ்ரீமான் T. N. சேஷாசல ஐயரால் எழுதப்பட்ட நாவல்நூல். இலக்கிய நலம் துலக்கும் இக்காதற்கதை படிப்பவரைக் கவரும் தன்மைபுது.

வீலை ரு. 1. நபால் சார்ஜ் வேறு.

கலாநிலையம், வேளாளர் தேரு, புரணை, சேன்னை.

க ம் ப ர ர ம ர ய ண ம்

அயோத்தியா காண்டம்—9. பள்ளிப்படைப் ப்டலம்.

[880-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

முதலினிற் பெற்ற மேன்மை முடிவினிற் சிறந்த தம்மா. பன்னரும் பாசியென்னக் கைகேசியைக் கையிதிர்த்தகன்ற பரதன் கோசலையின்பா லெய்தி யவன் கமலச் சீமடிபூண்டு,

எந்தையெல் லுலகுளா எனெமுன் யாண்டையான் வந்தது தாய்பெயிம் மறுக்கக் காணவோ சிந்தையி னுறுதயர் தீர்த்தி ராலெனு மத்தரத் தமரகு மமுது சோரவே

[என் தந்தை எவ்வுலகத்தி லிருக்கின்றான். என் அண்ணன் எங்கே யிருக்கின்றான். காள் வந்தது தாயினுதி இந் கலக்கத்தைக் காணவோ. என் செஞ்சிலுள்ள இரத்தத்தயரத்தைத் திருங்கள், என்மென்று வானத்திலுள்ள தேவர்களும் இவன் நிலைகண்டு அமுது சோரும்படி, புலம்பினான்.]

இருவரும் சென்றமீடும்பரதனைக்குத் தெரியுமாதலின் இது அறியாவின வன்று. தயரத்தின்மிகுதியால் அவசமுற்று இன்னணம் கிளையினுனென்பதைச் 'சிந்தையி னுறுதயர் தீர்த்தி' என வேண்டியமொழிகளே எளிமட்புகின்றன. பின்னரும்,

அடித்தலம் சண்டிலென் யானெ னையனைப் படித்தலம் காவலன் பெயர்ப் பாலிலே பிடித்திலிர் போலுளிர் பிழைத்தி ராலெனும் பெபடித்தலம் தோளுறப் புரண்டு சோர்கின்றான்

[தோளின் புழுதிபெம்படி தவராய் புரண்டு தன்பவனுகிய பரதன், என் தவையனது பாதங்களைக் காண்கிலென். அரசன் இம்பூமியை விட்டுப் போகக்கூடியவனே. அவர் தமைப் போகவிடாமல் தடுத்து நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை யோ றீர், அல்லது பிடித்தும் அவர் சமூன்று சென்றனரோ, என்ப புலம்பினான்.]

பிரிவோரை சிலக்காமல் பார்த்திருத்திரோ - றீர் பிழைத்திரோ, அவர் பிழைத்தாரோ, என்பதெல்லாம் மறுகுறும் இரக்கத்தால் கிணர்த்தனவேயன்றி ஏசிச் சொன்ன இயற்கையல்ல, இதனிடையில பரதனது குணமும் கோபமும் தம்முள் போராடுகின்றன.

கொடியவர் யாவரும் குலங்கள் வேற நொடியிலர் யானது துவல்வ தெற்கணம் கடியவன் வயிற்றினிற் பிறந்த கன்வனென் முடிசுவ னருத்தயர் முடிய வென்னுமால்

[இவ்வுலகிலுள்ள கொடியவர்க ளெல்லாம் குலத்தோடும் நிர்மூல மாகவில்லை. காள் அவர்களைச்சுபித்து அழித்து விடவா மென்றாலோ அது தக்கதன்று. ஆகலால், கொடியவளாகிய கைகேசியின் வயிற்றிற் பிறந்த கன்வனானகாள், என் அரும்தயர் முடியும்வண்ணம் மாள்வேன், என்றான்.]

தீயவராயினே ரொலம் ஏனின்னுர் தொலைத்தினர் என்று, கைகேசி பொருத்தியைப் பறிக்க கொடியவ ரெல்லோரையும் வேற வெறுத்த பரதன் வெகுளி யின் மிகுதியால் அத்தனை பேரையும் ஒருங்கே சுபித்தழிக்கத் தலைப்பட்டானுதலும், குணமென்னும் குன்றேறி நின்றார் தம் வெகுளியைக் கண்டுமேனும் கரந்த லரிதாதலின், "யான் அது துவல்வது. எங்கணம்" எனத் தீர்த்து, தான் மாய்வதே தக்கதெனத் தேர்ந்தென் றான். எனினும், தான் மாய்வதால் ஒருகால் தனது

கடுமையர் முடியலாம், மற்றுத் தன்னால் தன் குலத்திற் குற்ற குறை தீருமாநிலை எனச் சோர்வானுகி, இரதமொன் றார்ந்தபா ரிருளை நீக்குமல் வரதனி லொளிபெற மலர்ந்த தொல்குலம் பரதனென் றொருபழி படைத்த தென்னுமால் மரகத மலையென வளர்ந்த தோளினுள்

[மரகத மலையோல் வளர்ந்த தோள்களையுடைய பரதன், "இரத்தத்தில் ஏறிவந்து இருளை நீக்குகின்ற குரியனிலிருந்து புசமுடன் விளக்கிய இப்பழையான குலம், பரதன் என்ற ஒரு பழியையும் பெற்றதே", என்று எங்கினான்]

இனித் தன் குலமுற்ற பழியோடு குடிசுற்றும் இடரையும் கருகி,

வாடொரு தாணையான் வானில் வைகிடக் காடொரு தலைமக செய்தக் கண்ணிலா நாடொரு தாயரிடை வைவ தெயனுள் தாடொடு தடக்கையத் தரும மேயுள்ள

[முழந்தாளளவு எட்டுகின்ற கைகளையுடைய தருமமே போன்றவனுகிய பரதன், வானே எந்திய வடைகுரையுடைய தயரதன் வானுலகு சேரவும், அவன் ஓப்பற்ற முத்த புதல்வன் காணகம் சேரவும், இத்தனும் இருகண்களையும் இழக்கதபோல் இந்நாடு மிக வருந்தும்படி ஆயிற்றே, என்று பரிவுகூர்ந்தான்]

பெருத்தகைப் பரதன் கோசலையின் உரைத்த சொற்கள் இவை. தந்தையுள் தன்முறும் சென்று சேர்ந்தவிடமும் அன்னதற்குத் தன்னையின்மறவக் கடியவன் காரணமாய் பரிசினையும் அறியாதா னல்லன். கோசலை தடுக்காது பிழைத்தாளென்பதும் வநுத்தக் கைம்பிக உரிமையோ ரரைத்ததன்றி யவனைக் கடிந்துரைத்த தன்மென்பது வெளிப்படும். 'எந்தை எவ்வுலகுளான், எம்முன் யாண்டையான்' என்று குதலில் கிளையினு னாயினும் பிறகு அவனே, வானும் காணும் அவர்போயினர் என்பதைப் பகர்ந்தானதலின், கோசலை அந்த கோர் விடை யியம்பவேண்டா. 'கடியவன் வயிற்றிற் பிறந்த கன்வன்' எனத் தன்னை இழித்துக்கொண்ட போது, கைகேசியால் இவை நிகழ்ந்தன வென்பதைப் பரதன் அறிந்திருப்பதும் வெளிப்பட்டது. இராம னினும் நல்லன் நிறைகுணத்தவன் என்று இப்பரதனை கிழித்திருந்த கோசலைக்கு, அவன் கைகேசியின் சூழ்ச்சியில் கலந்திரான் என்பது முக்காலத்தினும் நிச்சயம். ஆதலின் அதுபற்றி இப்பொழுது ஆயிர்த்தும் இலன். எனினும், தன்முறநிற் யில்லாயிடத்தும் தனதன்னை துட்டிய அரசினை ஏற்பாடே அல்லதே என்பதை அவன் தெளியுமாநிலை. இச்செய்வியில், 'கண்ணி லா நாடொரு தாயரிடை வைவதே' எனப் பகர்தலும், மன்னன் மாய்த்ததும் முன்னவன்சென்றதமன்றி அரசு தனதாய் பரிசுந் தேர்ந்திலன் கொல்லோ என்னு மைய மலளெய்துதல் இயற்கையே. அரசினின்பரதன் ஆளவேமாட்டான் என்பதில் அவளுக்கு எக்காலத்தினும் எள்ளளவுக்கு சந்தேகமிருந்ததில்லை. மற்று, தனக் குரிமை புராதென்ப தோர்ந்தோ ஓராமலையோ, கண்ணிலா நாடொரு தாயரிடை வைவதெனச் சாற்றாமற் குல், தான் அக்கண்ணுக்குக் கருத்திலு னுதலைத் தெரி

வித்தான் என்பதொன்றே தெரிதல் வேண்டும். ஆதலின்,

மைபறு மணத்தொரு மாச ளானவன்
செய்யினெ பென்பது தேருஞ் சிந்தையான்
கைகயர் சோன்மக ளிழைத்த கைதவ
மைபரீ யநிர்நிலை போலு மாடென்றான்

[இயற்கையாகவே களங்கமற்ற இவன் மணத்தில் இப்பொழுதுவரையில் குற்றமொன்றுக் கொண்டதில்லை என்பதைத் தேர்ந்த நினைவானவையே கோசலை, 'ஐயுபனே, கோசலாஜன் புத்திரி செய்த வஞ்சனையை நீ அறியவில்லைபோலும்,' என்றான்]

இங்கு, 'அநிர்நிலை போலுமால்' என்பதற்கும் அங்கு வான்மீகத்தில், 'இராச்சியத்தில் ஆகையுள்ள என்னால் பகைபற்ற இராச்சியம் அடையப்பட்டது' என்பதற்கும், உரைபாசலில் மாத்திரமன்றிக் கருத்தளவிலும் யாதாற் தொடர்பில்லை. இவ்விரு பெரும் தூல்களிலும் பரதன் அருஞ் சூர்கள் பகர்கின்றினின்று இச்சூலிலும், கோசலை கூறிய மொழிகளில் கோமெமகாண்டபுதேரேநீதன்று. வான்மீகத்தினின்று இதனை வேறுபடுத்தி வேறுபடுத்துவதற்கே இதற்கு முன்செய்யுளில், கம்பர்,

புலம்புறு குரிசிறன் புலர்வு நோக்கினான்
குலம்பொறை கற்பிவை சமந்த கோசலை
நிலம்பொறை யாற்றல் நெஞ்சுத் தாய்தெனஞ்சர்
சலம்பிறி துறமணர் தளர்ந்த கூறியான்

[குலம்பொறுமை கற்பு என்னுமியைவகளைத் தாங்கிய கோசலை, புலம்புகின்ற பரதனது வாட்டத்தைக் கண்டு, இவன் அரசதாக்கமட்டான், இவன் செஞ்சும் தாய்தன்மனந்து, தான் மணத்தளர்ந்திருப்பாளாயினும் அவன் சஞ்சலத்தை மாற்றும்படி பின்வருமாறு கூறினான்]

எனச் செய்பிவைக்கவாயினார். ஆதலின், "கைதவம் ஐயுபரீ அநிர்நிலை போலுமால்" என்பது, "ஐயோபாவம், அவன் வஞ்சனை முழுவதையும் நீயின்தும் அறியவில்லை என்று தெரிவித்தது" எனப் பொருள் படுமெய்யன்றி "அவன்வஞ்சனையை அறியாதவன்போல் நீயென் இத்தக் கபடநாடகம் நடக்கின்றாய்" என இங்குப் பொருள்கொள இயையயாது. ஆல் என்னும் அசை இங்கு இரக்கக்குறிப்படையது எனினும் தன்னை வந்தெய்தியுள்ள பழியின கிளைத்துகிளைத்துக் கூசிய பரதன் கோசலையின் இப்பரிவுமொழிகளுக்கு முன்சால்அலசினான். வெடித்த மலையினின்று வெந்தி பெழுதல்போல் உடைந்த அவன் மணத்தினின்று கடியுஞ்சுள் கொடுக்கலாயின.

தாங்குநர் துயர்த்தால் தளர்ந்த சிந்தையெழைய பரதன் கைக்கேடியின் கொடிய செய்கைக்குத் தான் உடற்கதையல்லன் என்பதை வற்புறுத்தற்குப் பற்பல பண்ணிக் கட்டுரைத்த சபதங்கள் ஐயுபதிற்கு மேற்படும். "தீயன கொடியவன் செய்த செய்கையை நாயினேன் உணரின், இன்னோர்என்வன் வீழும் நகரத்தில் யான் வீழ்த்" என்னும் முறையில் அகமந்துள அச்சுஞ்சுள். அறங்கெட மனத்தவன், அருளிலா நெஞ்சினன், இரப்பதற்கேனும் அற்றம்பார்க்குதுக் கவாவதற்கேனும் பிறன்வாயிலில் கின்றவன், மற்றவரைக் கோரிப்பவன், உயிரிக்கொலை புரிந்து வாழ்பவன், மாதவர்க்குத் தாயர் செய்தவன், பெண்கொலை செய்தவன், அரசனுக்குதலியாய்ப் போர்முடிஞ்சென்று பின் பகைவருக்கு முதுகுசாட்டித் திரும்பினவன்,

இரவலர் பொருளைக் கொன்றகொண்டவன், திருமாவே முதல்வன் அல்லனென மறுத்தவன், அந்தனருக்குப் பிழைசெய்தவன், வேதங்கள் அரசுதிஎன்பதை ஒவ்வாது இவை பின்னவர்களால் செய்திருக்கவேண்டுமெனும் மடையன், தாய்ப் பிழிந்திருக்கத் தானுண்டவன், தலைவன் உயிரிழக்கக் கைவிட்டுப்போனவன், தனக்குத் தீங்குவருமென்று அஞ்சிச் சான்புக்குத் தவர்களை அவர் பகைவர்கைகளில் கொடுத்தவிட்டவன், அறத்தை மறந்தவன், பொய்க்கரி சொன்னவன், போருக்குப் பயிந்தவன், அடைக்கலப்பொருளை அபகரித்துக்கொண்டவன், மெலிந்தோரை நலிந்தவன், அந்தனர் ஆசிரமத்திற்குத் தீவைத்தவன், மைந்தரைக் கொன்றவன், வழக்கில் பொய் சொன்னவன், தெய்வநிந்தனை செய்தவன், கன்று உயிர்போர்த்து மாய்ப்பது. தாய்ப்பசுவின் பாலைக் காந்துகொண்டவன், நீதிமன்றத்தில் உண்மைமறைத்துப் பிறப்பொருளை வவ்வினைவன், நன்றியை மறந்து நயமில்லாமற் பேசுபவன், தன்னுடன் வழிவரும் மாதரைக் கள்வர் எதிர்த்துத் தான் ஓடிப் பிழைத்தவன், பிறர் பிழைத் தன்னுண்டவன்; போர்க்களத்தில் பகைவரைப் பணிந்து உயிர்வளர்த்தவன், அறிநெறியாவன் நிப்பொருள் செல்கிய மன்னவன், தருமத்தை மறந்து சிறுதொழில் இயற்றிப் பழிபட அரசாட்சி செலுத்தினவன், பகைவர் பொரவருங்கால் தன் குடிசைக் காப்பதற்குச்சிய அரசன், கன்னியை அழிக்கக் கருதினவன், குருபன்னியை நோக்கினவன், கற் குடிப்பவன், கள்வன், உண்ணத் தகாதவரென்ற நாய்ப்பால் உண்டவன், நாணமில்லாதவன், நரதம் உண்டென்னும் நல்லுரைபைப் பேணாதவன், பிறர் பழிகளைப் பிழற்றினவன், மறுவற்ற தொல்சூலக்களுக்கு மாச கூறினவன், பஞ்சகாலத்தில் எளியவர் உணவைக் கிரிதினவன், அயலவர் நாயில் நீர்வர்த்தான் சுவையுடையவைகளை உண்டவன், கொடுக்கவும் கொடுக்காது மறுக்கவும் மறுக்காது ஏற்றவரைப் பலரால் அழைக்கபுகும் உலோபி, ஆகிய இன்னோரென் இழிதகைக்கவடிவஞ்சு குறுகதி தன்னைச் சூறியுதவான், கைக்கேசியர் கைதவத்திற்குத் தான் உடற்கதையாயின், மக்கையர்க்கெழுள் தன்நிலை பகைவரைத் தாழ்கவென்றும், போராற்றலைப் புறம்பிட்டுப்பற்றல் இடுசோற்றினைத் தன் கைகள் ஏற்கவென்றும், விலங்கிட்ட காலொடும பகைவர்முன் தான் விழித்து நிற்க வென்றும் வலிய சரபங்களைத் தன் தலையில் சமத்திக்கொள்ளுநர் துணிவினால் களங்கமற்ற தன் நிலையை விளக்கவைத்தவன். இதனைக்கேட்க கோசலை,

தூய வாசகஞ் சொன்ன தோன்றலைத்
தீய காணகர் திருவி னீக்கிமுன்
போயினுள்வரக் கண்ட பொம்மலா
ளாய வன்விரு லமுது புல்லினார்

[தும்மையான வாசகங்களைச் சொன்ன பரதனை, அரசையிழந்து கொடிய கானகம் போன இராமன் திருப்பிவரக் கண்டவன் போன்ற மெழ்ச்சியோடு பொருத்திய அன்பினால் சண்ணீர் விடித்துத் தழுவிக்கொண்டான்]

அறம்புறும் ஆண்மை மெய்மகை இறைவன் தொன்மறை மாணம் முகவியைகைகள் திறமற்றிதா பரதன் ஓதிய தூய வாசகங்கள், குலம்பொறை கற்பிவை சமந்த கோசலையின் உள்ளத்தை உருக்கின. ஆற்றல் சான்றவன், அறிவு நனி மிக்கவன், நல்லவர்க்கும் வேற

றுமை மாற்றியவள், இன்று தன் மகன் சான்றோனின் பதை அவன் வாய்கின்றே கேட்டவளாவில், பிரிந்து சென்ற இராமனே திரும்பி வந்த தன்மை எய்தினான். எய்தி,

செம்மை நன்மனத் தண்ணல் செய்கையு
மம்மை தீமைபு மறித்த நேற்றினான்
கொம்மை வெம்முலைக் குமுறு பாறுக
விம்மல் விம்மின் நழுது வீங்கினான்

[செவ்விய கல்ல மனதைபுடைய பாதனது செய்கையின் சிறப்பையும், அவனுக்கு முலைத்த தாயின் தீமையின் இழிவையும் எதிரெதிரே கோக்கித் தெளிந்தவளாகி, பருத்த தன் முலைகள் நீரிட்டுப் பால் சொரிய, விம்மிவிம்மியழுது பெரு மூச்சு வீங்கினான்]

உள்ளத்தால் முன் தன் மகனே என்று இராமனை வேற்றுமையின்றிக் கொண்டிருந்த கைகேபி அவனுக்குப் பின் விடமுடந்தவும் உடன்பட்ட நிலையினதாக, மாற்றவள் மகனென்று அறிந்தே வேற்றுமைபுத்தன் அறிவின் முதிர்ச்சியால் மாற்றியிருந்த கோசலையின் சொம்மை வெம்முலைகள் பாதனுக்கின்று பாலூட்டப் புகுவினா. உணர்வின் நகைக்கும் அறிவின் தெளிவு சிறகுமுள்ள வேற்றுமைபிது. ஒன்றுமில்வழி உணர்வின் ஊக்கம் பாராட்டற்போலிதனும், அதனினும் அறிவின் தாக்கம் மன்னிய சிறப்பு மிகவுடைத்தாகும் என்றும் வாய்மையைக் கம்பர் இவ்விரகு தேவியார் திறத்தில் திருந்தக் காட்டுகின்றனர். அதுவுமன்றி,

முன்னே நற்குல முதலுளோர்க்கந்தாம்
நின்னை யாவரே நிகர்க்கு நீர்மையார்
மன்னர் மன்னவா வென்று வாழ்த்தினான்
உன்ன வன்னரைத் தருகி விம்முயார்

என்பர் கம்பர். தன்மகன் என்று பாடித்த அவ்விராமன் தலைவனின் துக்ககேசி பறித்தவளாக, இங்குக் கோசலை அன்னவள் மகனுக்கு முடிசூட்டுவாள்போல் 'மன்னர் மன்னவா' என்று வாழ்த்துவதில் ஆழ்ந்துள வேற்றுமைமயம் ஒளிபுற விளங்குகின்றது. 'அரசினைத் தீண்டவும் மாட்டுகேள்' என்று உறவுபுலவர்கள் திய பாதனை மீண்டுமிவள் 'மன்னர் மன்னவா', என வழைத்தல் வன்மகு செறிந்த பிரிகச உரையாகோதோ வென ஐயுறவேண்டியதில்லை. கோசலையிப்புண்மொழிப் பிரிகசப்புரியமாட்டாள். வெட்கிய கைகளால் அரசனை வெளவாள் தின்னம்; ஆயினும், வசிட்டனுதீயார் நாயகனில்லாத நாட்டினை விடமாட்டாராதலின் பாதனைதீய பாதனைச் சமத்துவாரின்றும், தரும் தளராதிருக்கும்பொருட்டு அதனைப் பாதன் பொறுத்தே தீரவேண்டுமென்றும் சிந்தித்திருப்பாளாதலின், மன்னர் மன்னவாவென்ற வளை வாழ்த்தியது உண்மையோடியுயர் முறைமைத்தாகும்.

அன்ன காலையில் வசிட்டன் வந்தெய்தினான். வருதலும் பாதன் முன் கோசலையை வினவியவாக்கே, "எந்தையாண்டையான் இயம்புகிறீர்" எனக் கேட்ட விவ்வுரை அவன் துயரின் கொமைமையைத் துளக்கிக் காட்டுகின்றது. உற்றதைத்த அம்முனிவனோடும் போய்ப் பாதன்,

தன்னை நல்கியத் தரும்நல்கினான்
பன்று தொல்லறப் படிவம் ரோக்கினான்.

[தன்னைப் பெற்றவனும் அத்தரும்த்தைக் காத்தவனுமாய் தயராதது புகழ்பெற்ற பழைய அறத்தின் உருவம்

போன்ற உடலை கோக்கினான்—தன்னையே கொடுத்தத் தரும்த்தைக் காத்த தயரதன் எனினும் ஒக்கும்]

இனி இரண்டொருநாழிகைக்குள் அவன்சமத்தீக்கு இரையாகித் தீர்வாளுதலின் இவைகளே கம்பர் தயரத்தைப் பாராட்டி முடிக்கின்ற இறுதிவாழ்த்தைகளாகின்றன. இதனோடு, அம்மன்னனைத் துவக்கிய முதல் மொழிகளை ஒப்புக்காண வேண்டுமென்னுமோர் ஊக்கம் இயற்கையாவதுடன் பபனுமுடைத்து. இதற்கு இரண்டாயிரத்து இருதூற்று ஐம்பத்திரண்டு செய்யுள்களுக்கும் பாலகாண்டத்தில், அயோத்தியா நகரின் பெருமைகளைப்பெல்லாம் உரைத்தபின், அரசியற்படலத்தின் முதலில்,

அம்மாணகருக் கரசன் னரசரக் கரசன்

செம்மான் தனிக்கோ லுல்கேழி னுஞ்செல்லின்றுண் இம்மான் கதைக்கோ கிறையாய் விராமு நென்னும் மொய்ம்மாண் கழிவான் தருகல் லறமூர்த் தியன்னுள் என்று, நல்லறமூர்த்தியாய் முதன்முதல் களத்தினுள் கொணர்ந்த தயரனை அவ்வாறே 'தொல்லறப் படிவத்தனும்' விடைகொடுத்தனுப்பிய கொள்கை, அவ்வேந்தன் யாதும் மாசெய்தாது இயங்கிக்கொண்டு பரிசின ஐயமறப் புலப்படுத்தி நிபந்தித்தது. உபிருடன் வருமவனை முன் 'மூர்த்தி' யென்றும், அல்தின் பி ஏருமவனைப் பின் 'படிவமென்றும்' வேறுவேறு வகுத்தாரக்கும் நேர்மை சிந்திக்கத்தக்கது. அதுவே யன்றி, இராமனைத் தந்த மேன்மையோடெனும் புகழுடன் வந்த வம்மன்னன் பாதனை நல்கிய மன்னமையோ நென்னும் புகழுடன் போகு மிம்மாற்றம் கம்பரது பாத்நீர்க்கள் கதையினோடு வளரும் ஒழுக்கத்தை விளக்காநிற்கும், வளர்கின்ற பாத்நீர்க்களைக் கொக்கப் புலவரும் தன் கருத்தைத் திருத்திகொள்ளும்படி நேர்கின்றது. இவ் வியபாத்தியாகிண்டத்தின் முதலில், 'நிருப நின்றால் மன்னவர் கேமி பண்டுருட்டிப் பெருமை பெய்தினர் யாவரே இராமனைப் பெற்றார்' என்று தயரத்தைப் பாராட்டிய வசிட்ட மாமுனிவனேபோல், முன்னர்ப் பாலகாண்ட முதலில் கம்பர், காப்பியத்தினை துலவப்புக்குள் நகரலை இராமனை ஒப்புமுயர்வுமில்லாச் சிறப்பினென்னுஞ் சிந்தையாய், அன்னதோர் இராமனை அளித்த நலக்கொடு தயரதன் மேன்மையை மாண்புறக் கூறினார்.

இவை பாதன் களத்தினுள் வந்து தனக்குரிய உயர்வினோடு இயங்குவதன்முன் நிகழ்த்த சிந்தனைகளாம். கம்பரினும் வசிட்டனினும் மிக நெருங்கிய பாதனுடன் பற்றுள்ளாதலின் அறிவும் அன்புஞ்சான்ற கோசலைக்குமத்திரம் இராமனினும் நல்லன்பு பாதன் என்ற வாய்மை முன்னரே தெரியும். அவன் வாய்கேட்ட இவ்வுரையைக் கம்பர் தன் கருத்தினுட்கொண்டார். பின்னர் பாதன் தன்னிய செயலையால் கோசலையின் சொற்களை மெய்ப்பு நிலை நிறுத்தினான். "முன்னே நற்குல முதலுளோர்க்கந்தம் நின்னை யாவரே நிகர்க்கு நீர்மையார்" என்றிப்பொழுது இவள் பாதனை வாழ்த்தியதைபுகழ் கேட்காள். ஆயிரம் இராமரும் ஒரு பாதனுக்கு நிகராகாள் எனப் பிறரைகள் கங்கைவேட்டுவென் குகன் கட்டுரைக்க நிற்பதும் இன்றே இக் கலைஞர் தம் செயல்கம் ஒலீத்ததுபோலும், இன்னும் பாதனோடு வளர்ந்த உறவினராகிய கம்பரோடும், அவனது குண சுவட்களின் தூய மேன்களை உணர்ப்பெற்று அன்னதோர்

பாதனை நல்கிய பாக்கியத்தையே தயரதன் னன் புகழிற் குரிய பதாகையாக முன் பிடித்து அம்மன்னவன் உடலத்தை நடத்திச் செல்வாராயினார்.

மன்னவன் னன் படிவத்தை நோக்கிய மைந்தன் பாதன் கடுந்துயர் கைம்மிக மண்ணின்கீழ் விழுந்தலறி என்னொய்ண்ட அப் பொன்னெழில் கொள் மேனி யைத்தன் கண்ணின் நீரிலால் கழுவிப்பாட்டலும் அய விருந்தோர் பரிவினோடு மலனை அதற்கறி, மன்னனை வேரோர் சிமானமேற்றிப் புரிசைபாணியிற் கொண்டு போய்ச் சரபுவின் கரையைப்பதி ஈம்பப் பளிபடுத்திப் பாதனைக்கொண்டு ஈமத்தி இயிங்கும் வேளையிலவசிட்டன், பாதனுக் கவ்வுரிமை இலதாகவென்று மறுத்துப்போந்த வேந்தனது ஆணையைத் தெரிவித்து விலக்கினான். இவ்விழியிற் காற்றலன் பாதன். நன்று நன் றெனப் பருவரல் செறிதர முறுவலித்து, இடிக்கி டைந்த வாளாவெனப் படிவியூந்து, தீராத் துயர் தன்னுளே தடிக்க,

என்னை என்னையே யீன்று காத்தவென்
அன்னை யாரெனக் கழுது செய்தவா
என ஏசுநவற்றமுதழுக்கச் சத்துருக்கன் கைகளால்
ஈமச்சடங்கு இயற்றலாயினி, மன்னவ னுரிமைமனை
விடர் அறுபதினிராரும், முறைபின்மஞ்ஞையேபோல்
வெறியின் மூழ்கி,

அங்கி நீரினுல் குளிர் வம்புயத்
திங்கள் வான்முக் திருவி எங்குமுத்
சங்கை தீர்த்துதல் கணவர் பின்செலு
நங்கை மார்புரு முலக நண்ணினார்.

இதன் பின்னர் மற்றைய கடன்களும் முறையே முடியலாயின. அறுபதினிராமாண்டு உறுபகை ஒடுக்கி, அருந்தவ முனிவரும் அந்தணாரும் வருந்துதலின் பிடியேயாயிவல் வைகுற உலகம் ஒம்பிய மன்னன், மக்கள் நால்வரை யீன்றெடுத்தும் தனக்குப்பின் வை யகம் சிறிதுகாலம் மறுகுறவிட்டு முடிந்தவையுது அதிகமும் பிரிந் கொடுத்தே.

யாப்பிலக்கணம்

செய்யுள்—கலிப்பா

[836-வது பக்கத் தொடர்ச்சி]

கொச்சகக் கலிப்பா

கலிப்பாலின் மூன்றாம் பிரிவாகிய கொச்சகக்கலிப்பா

வின் இலக்கணத்தை இனிக்குக் கற்கலாம்.

ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாக்களுக்கெல்லாம் தாழிசை இருத்தல் வேண்டும். தரவு தாழிசை தனிச்சொல் சரிதகம் என்னுமல் நான்குறுப்புக்கள் மாத்திரம் அவைகளுக்கூரிய முறைப்படி அமைப்புமெனின், நேரிசை ஒத்தாழிசைக்கலிப்பாவும், அவைகளோடு அம் போதாநக உறுப்புஞ் சேருமாயின் அம்போதாநக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவும், இவைகளோடு அராகமென்று முறுப்புஞ் சேர்ந்து ஆறுறுப்புக்களும் உடையதாய் அமைப்பாயின் வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவும் ஆகுமென முன்னர்த் கண்டோம்.

மற்ற வறுப்புக்களின் பிற் தரவுமாத்திரையில் நின்ற அத்தரவும் வெண்பாவடிபோல் முச்சீர்பெற்று முடியுமாயின், தனைகளின் தன்மைக்கிணங்க வெண்கலிப்பாவும் கலிவெண்பாவும் ஆகுந்திறந்தையுக் கற்றோம்.

இனி, இவ்வறுப்புக்களின் சில இருந்தும் இல்லாமலும், தமக்குரிய முறைமை மாறிபுய் பிசுந்தும் குறைந்தும் பலவாறாக வருகின்ற கலிப்பாக்களெல் லாம் கொச்சகக் கலிப்பாக்களென்று கொள்க. கலிக்குரிய துள்ளலோசையே இக்கொச்சகக்கலிப் பாக்களுக்கமைந்த பொது இலக்கணமாயினும், சில கொச்சகக் கலிப்பாக்களில் வேற்றோசையுடைய அடிகள் வருதலும் கூடும். பொதுவில் கலிப்பாவிற் குரியன வல்லவென்று விளக்கப்பட்ட தேமாபுளிமா கருவிளங்கனி கூசினங்கனி என்னும் நன்குசீர்க ளும் கொச்சகக் கலிபினுள் வருவது மாகலாம். ஐய் சீரடியும் வரப்பெறும்.

ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாக்களுக்கும் வெண்கலிப் பாக்களுக்கும் ஒவ்வாது வரும் கலிப்பாக்க ளெல்லாம் கொச்சகக் கலிப்பாவென்று கொள்ளலாம். இத்

என்று கொச்சகக் கலிப்பா பல்வேறு வகைப்பட்டக் கூடுமென்பது புலப்படும்:—

1. இயற்றாவு கொச்சகம்—ஒரே தரவு மாத்திரம் நிற்பது.
2. சரிதகத் தரவு கொச்சகம்—ஒரு தரவும் தனிச் சொல்லும் சரிதகமும் மாத்திரம் பெற்றது—(தாழிசையில்லை)
3. இயற்றாவினைக் கொச்சகம்—இடையே தனிச் சொல் பெற்றும் பெறாமலும் இரண்டு தரவுகள் மாத்திரம் பெற்று நிற்பது.
4. சரிதகத்தரவினைக் கொச்சகம்—இடையே தனிச் சொல் பெற்றும் பெறாமலும் இரண்டு தரவும் பின் தனிச் சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வருவது.
5. இயற் பிழைபாவினைக் கொச்சகம்—இடையிடையே தனிச்சொல் வருவதாக மூன்று தாழிசைகளைப் பெற்று வருவது.
6. குறைச் பிழைபாவினைக் கொச்சகம்—இடையிடையே தனிச்சொல் பெற்றும் பெறாமலும் பல தாழிசைகளைப் பெற்று வருவது.
7. இயற் பிழைபாவினைக் கொச்சகம்—இடையிடையே தனிச்சொல் பெற்றும் பெறாமலும் பல தாழிசைகளைப் பெற்று வருவது.
8. குறைப் பிழைபாவினைக் கொச்சகம்—இடையிடையே தனிச்சொல் பெற்றும் பெறாமலும் பல தாழிசைகள் வருவதுடன் அத்தாழிசைகளின் நற்றடி சீர்குறைந்தமைப்பப் பெற்றவருவது.
9. இயன் மயங்கிசைக் கொச்சகம்—கலிபுறுப்புக்கள் எல்லாம் வரினும், அவை தம்முள் மிக்கும் குறைந்தும் பிறழ்ந்தும் உறழ்ந்தும் வரப்பெறுவது.

10. அயன் மயங்கிசைச் கொச்சகம்:—கலியுறுப்புக்கள் மிக்ருக் குறைந்தும் உறழ்ந்தும் பிறழ்ந்தும் வருதல் மாத்திரமன்றிப் பிறபாக்களும் கலந்து வரப்பெறுவது.
11. தாழிசை பொருபோகு—தரவின்றித் தாழிசையும் தனிச் சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வருவது.
12. அம்போதாங்க ஒருபோகு—தரவேணுத் தாழிசையேனும் இலதாசி, அம்போதாங்கம் என்களிற் சிலவும் பலவுமாய்த் தனிச் சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வருவது.
13. வண்ணக ஒருபோகு:—தரவேணுத் தாழிசையேனும் இலதாசி, வண்ணகஉறழ்ப்பும் தனிச்சொல்லுஞ் சரிதகமும் பெற்று வருவது.
இனி இக்கொச்சகக் கலிப்பாக்களுக்குச் சில உதாரணங்கள் காட்டுவோம்:—

1. இயற்றவு கொச்சகம்:—
அடிக்கொண்ட குனிப்பன்றே
யரிசிரமர் முதலானோர்
முடிக்கொண்ட தலைவன்க்கின்
குனிப்பெல்லா முறைமுறைபோய்க்
கடிக்கொண்ட பொழிற்றில்லை
நடராசன் கழற்காவீற்
சூடிக்கொண்ட படிபோலு
மிடத்தாளிற் குஞ்சிதமே
வேறெல் வறுப்புமின்றித் தாவுமாத்திரம் நின்றலால்
இது இயற்றவு கொச்சகம்.

2. சரிதகத்தரவு கொச்சகம்:—
தரவு
கற்பனைமேற் கொண்டொழுகுக்
கடைப்பிடியார் வயிற்றிருகாண்
பொற்புறமும் நலிற்பொறித்த
பொருவருசெல் வணிரோக்கித்
தற்பொகிவாட் றெந்தகெழு
தகைத்தாய புனலூ
னின்புகலால் வெஞ்சினந்
செனக்கூர்த்த மருணைக்க
முற்பலதென் னமிர்தாயித்தற்
றெனினிளர்சீர் பபின் றனவே
தனிச்சொல்
அஃதன்றால்
கரிதகம்
அனகனித் கெமையாண் டருண்மகிழ் மாறன்
புனல்வரக் கூராய் பொருணையுட் புத்தேட்
புனகரோ தயத்திற் செவ்வெப் பெற்றலந்த
தன்மலர் மரைபுரை தகைத்தா
மொண்ணுத லரிவை யொளிர்நரு முகமே.

இது, தாழிசையின்றித் தரவும் தனிச் சொல்லுஞ் சரிதகமும் பெற்று வந்தது. இதனையும் தரவு மாத்திரம் வரும் இயற்றவு கொச்சகத்தினையும் பெயரால் வேறு பிரிக்காமல் தரவு கொச்சகம் என்றே இரண்டையும் அழைப்பார் ஒருசாராசியர், வேறு சிலர், தரவு மாத்திரம் நிற்பதைத் தரவுகொச்சகம் என்றும், தாழிசையே தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வருவதைத் தரவுகொச்சக வொருபோகு என்றும் பிரித்து வழங்குவதும் உண்டு. இது, இயற்றாவினைக் கொச்சகத்திற்கும் சரிதகத் தனினைக் கொச்சகத்திற்கும் பொருந்தமெனக் கொள்க.

3. இயற்றாவினைக் கொச்சகம்.
வார்பணிய தாமத்தால் வளைக்கையோர் வண்டோச்ச
ஊர்பணிய மதியப்போ நெடுங்குடைக்கி முலாப்
[போர்தான்
கூர்பணிய வேற்றனைக் கொற்கையார் கோமாளே.
அவர்க்கண்டு
பூமலர் நறுங்கோதை புலம்பலைப்ப நறுக்கொண்டார்
நாமலர்க்கண் மடவார்க்குத் தொல்பகையே யன்றியுக்
காவலற்குப் பெரியதோர் கடனுக் கிடவாதே.
இது, இடையே தனிச்சொல் பெற்ற இரண்டு தரவு
களாலாய இயற்றாவினைக் கொச்சகம்.
4. சரிதகத்தரவினைக் கொச்சகம்.

தரவு.
1. [கண்க
குழைதாக்கு கழைமென்றோட் கோமாரி கொலைக்
னிழைதாக்கு முலைக்கண்வைத் தேயெய்தா நானெய்த
உழைதாக்கு குவினைக்க வருமுத்தீ யுகர்க்கு
மழைதாக்கு பொழிற்றில்லை மணிமன்று ண்டைஞ்
[செய்வோய்

2.
மீனேற்றின் றுவசத்தான் தனிதுஞ்ச விழித்தோய்கின்
னனேற்றின் றுவசமோ வடலேற்றி ணாந்தியோ
கானேற்ற பைக்கழின் கவளமாக்க கணத்தின்கண்
வானேற்ற பகிரண்டம் வாய்மடுக்க வல்லதே.

தனிச்சொல்
எனவாங்கு
கரிதகம்.
பைத்துழாய் மவுலீப் பண்ணவ னுவப்ப
அந்தனர் பரிச்சவு மறந்தின் புக்கவன்
முனியான் முனிவன் போலு
மணிய தன்றே யான்தோர் கடனே.

இது தரவு இரண்டும், தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்று வந்த சரிதகத்தரவினைக் கொச்சகம். தரவினைக் கொச்சக வொருபோகு என்பதுவும் இது.

5. இயற் சிலுறுழிசைக் கொச்சகம்.
நேரிசை ஒத்தாழிசைக்கலிப்பாய் போன்று தரவு
தாழிசை தனிச்சொல் சரிதகம் என்றும் நான்கு
உறழ்ப்புக்களைப் பெறுவதுடன், ஒவ்வொரு தாழிசை
க்கு முன்னேயும் ஒரு தனிச்சொல்லும் வறுமாயின்,
அது இயற்சிலுறுழிசைக் கொச்சகம் எனப்படும்.
பருஉத்தட்டக்கை மதயானைப்
பனையெருத்தின் மிசைத்தேன்றித்
குருஉக்கொண்ட வெண்குடைக்கீழ்த்
குடைமன்னர் புடைசூழ்ப்
படைப்பரிமாள் தேரினெடும்
பார்துலவு மறகினிகுடைக்
கொடித்தாணை யிடைப்பொலிந்தான்
கூடலார் கோமாளே.

ஆங்கொருசார்
உச்சியார்க் கிறைவொடு யுலகமெலாம் காத்தளிக்கும்
பச்சையார் மணிப்பயம்பூட் பார்தாணுப் பாவித்தார்
வச்சிவர்க் காணுத காரணத்தான் மயங்கினரே
ஆங்கொருசார்
அக்கால மணிநிரைகாத் தருவரையார் பனிதவிர்ந்து
வக்கிரனை வடிவழித்த மாயவழைப் பாவித்தார்
சக்கராக் காணுத காரணத்தார் சமுத்தத்தனரே
ஆங்கொருசார் [காச்செல்
மால்கொண்ட பகைதனிப்பான் மாத்தடிந்து மயல்
கோல்கொண்ட சேவலக் கொடியவளைப் பாவித்தார்
வேல்கொண்ட தின்மையான் விம்பிரதாரம் நின்றனரே

[இவை மூன்றும் மூன்று தனிச்சொற்கள் வரப்பெற்ற கார்ப்பிசை]

தனிச்சொல்
அல்தான்று
சரிதகம்.

கொடித்தே ரண்ணல் கொற்கைக் கோமான்
நிறைபுக தொருவன் செம்பூட் சேளய்
என்றுநனி யறிந்தனர் பலரே தானும்
ஐவரு ளொருவனென் றறிய லாகா
மைவரை யானை மடங்கர வென்றி

மன்னவன் வாழியென் றேத்தத்
தென்னவன் வாழி திருவொடும் பொலிந்தே.

தாழிசைகளின் மூன்றடிக்களும் அளவுகணாகவே இருந்தலின் இது இயற்சொற்றிசைக் கொச்சகம் என லாயிற்று.

6. குறைச் சிற்றிசைக் கொச்சகம்

தரவும், தனிச்சொற்கள் இடை இடையேவந்த தாழிசை மூன்றும், தாழிசைக்குப்பின் ஒரு தனிச்சொல்லும் சரிதகமும் பெற்றிருப்பதுடன், அத்தாழிசைகளின் சிற்புகளில் சீர்குறைத்தமிருக்குமாயின், அப்பாட்டுக் குறைச்சிற்றிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாடென அழைக்கப்படும்.

மாயவுறும் முற்றேன்றி மணிவிசைகாத் தனிபெற்ற வாயரீன் குடைவிசை யாசர்கள் பலகடி.

மணிகின்ற மேனியான் மதகையைப் பெறுகுவார்
அணிகின்ற விடைகொண்டா ரென்ச்சொல்லி

[யறைந்தனரே.

தானவ்வுழி

எழுப்பற்றிச் சனத்துழி பெவ்வழியும் பம்ப
சிழுக்குற்று கின்றரும் பலர்

ஆங்கே

வாறற்ற கண்ணை மகிழ்விப்பா மெனக்கருதி
சோறற்று கின்றரும் பலர்

ஆண்டே

இத்திறத்தாற் குறையென்னை யிருக்கின்றிக்கு
பற்றுது கின்றரும் பலர்.

அதுகண்டு

மைவரை நிறத்தன் மாலே யியறாமுக்
கைவரை நிலலாது கடிதேற் றெருத்தொடிப்ப
வழுக்கின ராய மமர்ந்தது சுற்றம்
எழுத்தது பலசன மேற்கொழு விட்டன
கோல வரிவளை தானும்
கால்வன போலும் கடிமகிழ் வோர்க்கே.

இது, நான்கடித் தாலும், வேறு வேறு தனிச் சொற்கள் பெற்ற ஈரடித் தாழிசை மூன்றும், பிறகு ஒரு தனிச்சொல்லும் ஆறடிப்படைய ஆசிரியச் சரிதகமும் பெற்றுவந்த சிற்றிசைக் கொச்சகக் கலி. தாழிசைகளின் சுற்றடி சீர்குறைத்திருத்தலால் குறைச் சிற்றிசைகிக் கொச்சகக் கலியாகும்.

பழமுதிர் சோலை.

கண்டபடாக் கயமை

தலை யிடைய கடையாளர்களின் தன்மையை அறிதல்தேற்ற அவரவுவீராயின் அருமை நண்பர்கள் நாலடியுப் பொருளுரை பொன்றித்தவன் நயத்து கேண்மின்:—

கல்லாக் கழிப்பர் தலையாயர் கல்லவை
துவ்வாக் கழிப்பர் ரிடைகள் கடைக
ஒளிதுண்ணே மார்ப் பெறேம்பா மென்று
முளியிற்று கண்பா டிலார்.

[கல்லவைகள் யாவை என்பதைக் கற்பதிலேயே தங்கலத்தைக் கழிப்பர் தலையாவார். தாம் பெற்றுன கல்களைத் தும்ப்பதிலே காலக்கழிப்பர் இடையாவார், கடையா

யர்களை, உண்மையில் கலத்தருவன யாவையென்று கற்றுராயுக் கருத்துமிலாது, அவர்களுக்கு வாய்த்தன சில கலங்களைத் தும்ப்பதுமில்லாது, தமக்கில்லாதவைகளை யெல்லாம் எண்ணி எண்ணி, ஐயோ, இவ்வீன்பத்தைத் தும்ப்க வில்லையே, இப்பொருள்களைத் தாம் பெறவில்லையே என்று தம்மை வெறுத்தும் அஃதையாரை வெருண்டும் அமைதியற்று உழல்பவராவார்.]

இவ்விதிக்கொண்டு, இன்று உலகிலே அலைபு மியக் கண்களின் இலக்கணங்களைக் கருத்துநாள் ஆராயுக் கால் அவைகளின் கயமையைக் காணுங்கண் கம்புளிக்குடும். கல்லவைகளைச் சிலரேனும் கல்லாது கழிக்குக் கொடுமையா அலகத்திற் கிங்கா னுற்றாய் ரன்றே விது. "சுபரி"

ஆயுர்வேத வித்வான் B. V. பண்டிடட் அவர்களின்

குழந்தைகளுக்கு: கவனிக்க ஏமாறாதீர் டானிக்குகள்:

பூநீகர கஸ்தூரி மாத்தியை கோரோஜனை மாத்தியை சிற்ற தைலம்,

“பால சுதா” (Reg.)

அமிர்தாமலக தைலம் குழந்தை கட்டிக்கும் ஜீவாக் கட்டிக்கும்

“சுத்வைத்யசாஸி” நஞ்சன்கூடு

யுனடெட் ரெயினிட் னோல் எண்ணு. கன் லூரன், மதுரம்.

சாவனப்பிராசா திராகக்ஷாபாக் பாதாமி ரசாயனம்

ஜீவலூதா (Reg.)

பிருங்காமலக தைலம் ஸ்பெஷல் மருந்து 15 நாட்களுக்கு ரூ. 2-0-0.

டிப்போ: 150 ரெயினிட்ஸ் 150 ரெயினிட்ஸ் கோரோஜனி றாத்தியை பிரான்சு: பம்பாய். சாந்திராணி-யாக்கோட் (சந்திராணி) மட. ரெயினிடட்-டபி கா ரூ சி பூ ரம் மதுரை. கல்கத்தி. சாந்திராணி-யாக்கோட் (சந்திராணி) மட. ரெயினிடட்-டபி கா ரூ சி பூ ரம்

1930-வது வருட வரலாற்றுமயம் = பயிண்டு செய்யும் செய்யாமலும் கிடைக்கும்.

1930-வது ஆண்டு இதழ்கள் கற்போருக்கு மிகவும் பயனளிக்கவல்லது. இந்நாள் மாந்தர் அல்லலே வாழ்க்கையென மயங்கிக் காற்றில் அடிபட்ட துரும்பெனப் பறக்கின்ற பரிபவம் சதென்றும், கற்பதின் பயன் அழைபடக்கி வாய்தல் என்றும் விளக்குவது 1930-ஆண்டின் தலைப்பக்கக் கொள்கையாகும். அநியாமமேயென்பதும், விஷயத்திற்கேற்ற விளம்பரம், இருபக்கம் எதற்குமுதல்து, முயலுக்கு முயலவேண்டாம், ஓக்கநினைப்பார் உறவு, நல்லோர்கட்கு, விளம்பரமெல்லாம் வெட்கக்கேடு, எந்தைக்கண்டு இச்சைகொள்வோம், அழையுடக்கவேண்டாவோ, தர்க்கத்தளர்ச்சி, கல்வையேர்களை நல்லவர்கள், வண்டிமுறம் மார்டிவண்டியும், உரிமையார் பெரியாரார், மானமேயிந்தின்பின், கலைகளே மானங்காக்கும், பள்ளியிற் பழுதும்புமும், கண்டடெலி ஆற்றல், வாலின் நீளம், பெருமையின் பெருமை ஆய பல தலைப்பின் கீழ் விஷயவாய்மை விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அவ்வாண்டில் கம்பராமாயணம் அயோத்தியாகாண்டம் ஆரம்பமாகுது. முதல் 25 இதழ்களில், மதுரை அறிஞரான ஸ்ரீமான் சோமசுந்தரபாரதியாரது 'கைகேயியின் கிறையும், தசரதன் குறையும்' என்னும் நூல் ஆயப்பட்டுள்ளது. இது கற்றோர்க்கு நல்லிருந்தாகும். அறமே நிறைந்தும் ஆற்றுவார் இன்னல், கவிசையக் கடந்த கருத்து முன்தோ, அமரர்க்கோர் கருவியே கேட்கி ஆபிணம், அறத்தினைக் காக்கவோ வரத்தினை வேண்டுகுறும், கூனியை ஏற்றிய கோபுரமிதுவோ, மன்னவன் புகழைக் கொன்றோ யாதாரப் பழியைக்காத்தல், என்னும் தலைப்புகள் பலவற்றின்கீழ் பாரதியார்தால் ஆயப்பட்டுள்ளது. கம்பர் வகுக்கும் அமைச்சின் பெருமை சதென்று, வள்ளலார்துணை கொண்டும் சீயாதர் உரைகொண்டும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. கம்பராமாயணத்தை ஆழ்த் படிப்பவர்க்கு கலாநிலயத்தில் வரையலாகின்ற கட்டுரைகள் பயன் பெரிதளிக்கும்.

இவ்வாண்டில் இலக்கணம் கற்க விரும்புவார்க்கென்று புணரியல் முழுதும் எளியதாகும் வழியில் 50 இதழ்களில் வந்தாது. முயன்று படிப்போர் எளிதில் இலக்கணத்தைக் கற்றுமேலும் கற்பியலும். இலக்கண வல்லுநர்க்கும் எழுடும் பல சந்தேகங்கள் இங்கு தெளியவைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாண்டில் குறந்தொகைகளின் னும் சிறந்த சங்கநூல் உரையுடன் பதிப்பிக்கப் பெற்றது. குறந்தொகை இப்பொழுது புத்தகரூபமாக இல்லையாதலால் இவ்வாண்டு இதழ்கள் அக்குறையைப் பூர்த்திசெய்கின்றது. இலஞ்சிப்பாவை என்ற நாவலும், ஆச்சரிய சூடாமணி என்னும் நாடகமும் மனத சாத்திரமும், மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகளும் வந்துள்ளன.

விலை விவரம்:—	உள்ளநாடு	வெளிநாடு
பைண்டு செய்யாதது	7—8—0	9—0—0
காலிகோ கிஸ்ட்	8—8—0	10—0—0
அறை தேரல் கிஸ்ட்	9—0—0	10—8—0

புத்தகம் வேண்டினவோர் முன்பணம் அனுப்பி, தங்கள் ஊர் ரயில்வேஸ்டேஷனையும் தெரிவித்தால்

To pay போட்டு ரயில்வே பாச்சலாக அனுப்புவோம். ரயில்வே கட்டணமும் புத்தகம் ஒன்றிற்கு அரைக்குமேல் ஆகாது. ரயில் இல்லாத கணக்கு போஸ்ட்டில் அனுப்பத் தபால் செலவு ரூ. 2 ஆகும். வேண்டினவோர் புத்தக விழையோடு தபால்செலவுக்கென ரூ 2 சேர்த்து அனுப்பவேண்டும். பர்மா சிலிவோன் முதலிய விடங்களுக்கு ரயிலில் அனுப்ப இயலாது. பிழை சிக்கப்பூர் மலையா முதலிய வெளிநாட்டிலிருப்பவர் தபால் செலவிற்காகப் புத்தகம் ஒன்றிற்கு ரூ 3 சேர்த்து அனுப்பவேண்டும்.

கலாநிலயம், வேளாள தேரு, புரணைவாக்கம், சென்னை.

நாஷனல் [1906] - பாரதி -

இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடேட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பிரிடிங்கில்,
7, கவுன்விலி ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.

இந்தியர்களால் நடத்தப்படும் கம்பனிகளில் தலையாயது

1930 வருஷாந்திர ரிபோர்டின் கருக்கம்.	உள் நாடு வருட சந்தா	ரூ. 200
1930 வருடம் நிறைவேறிய புது பிரிவினெஸ்	வெளி நாடு	ரூ. 280

தனி (சாமரின் காடு) பிரதி விஸி அனூ 5. வேண்டுமோர் ஸ்டாம்பு அனுப்பவேண்டும்.

ஜாதிமத கட்டுசி பேதல்களின்றித் தேசியருடைய காத உழைக்கும் தேசிய மணம் கமழும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்:—R. நாராயணசாமி.

விஸாசம்:—நவீன பாரதி ஆபீஸ்,
உத்தமபாளையம், மதுரை ஜில்லா.

118, அரமேன்காரன் } T. அனந்தாசாரி, B. A.
தெரு, சென்னை. } செட்டரி, மதராஸ் பிராக்ட்.
R. G. தால் & கம்பெனி, மானேஜர்கள்.

நாஷனல் பையர் அண்டு ஐகார்டு இன்ஷூரன்ஸ் கம்பெனி லிமிடேட்.

ஹெட் ஆபீஸ்:—நாஷனல் இன்ஷூரன்ஸ் பிரிடிங்கில்,
7, கவுன்விலி ஹவுஸ் தெரு, கல்கத்தா.
தி, மோட்டார்சார் மோட்டார் ஊன்கில் இன்ஷூரன்ஸ்.
கேட்போருக்கு விவரங்கள் அனுப்பப்படும்.

விவ்வான் த. சண்முகக் கவியாரின்
:: மகா பாரதம் தமிழ் வசனம் ::
நீந்த்தமான உயர்ந்த பதிப்பு
இது சிறந்த கிளென் காவிதத்தில் கருகு அச்சிடப்பட்டு
கலிகோ ணைண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
(1) ஆதிப்பாவம் ரூ. 3. (2) சபா, ஆரணிய, விரடா பர்வம்
அடக்கியது ரூ. 5. மற்ற பாவம் அச்சில்.
பாலவினோதனி ஆபீஸ், 323, தண்ணையார்பேட்டை,
வண்ணார்பேட்டை போஸ்ட், மதராஸ்.

வர்த்தமானம்

புரோபலர் ஈன்ஸ்டீனின் பிரசங்கம்:—உலக சமா தான மஹா நாட்டில் உலகத்தில் இனிப் போரிலாது செய்பவேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றிப் புரோபலர் ஆல்பர்ட் ஈன்ஸ்டீன் செய்த பிரசங்கம் வருமாறு:—

“வேயன்ஸில் கூடியிருக்கும் போர்மறுப்பாளர்களின் பிரதிநிதிகளே! நீங்கள் உலகில் இனிப் போர் நடவா வண்ணம் செய்கிற இயக்கத்தினுடைய பிரதிநிதிகளாய் வந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அறிவுடனும் அஞ்சாத தனிவிடனும் வேலைசெய்வீர்களானால் உலகில் நிகழும் முயற்சிகளறி சிறந்ததாகிய உங்கள் முயற்சியில் நீங்கள் மிக்க திறமையுடைய மக்கள் ஆவீர். வாட்பண்டாய்ப் பார்ச்சிலும் எத்தனையோ மடங்கு சிறந்த சக்தியானது உங்களிடம் அடங்கியுள்ளது.

உலகிலுள்ள எல்லா நாட்டார்களுக்கும் படைமறுப்புப்பற்றிப் பேசுவருகிறீர்கள். அப்பேச்சுப்பேச்சாக மாத்திரம் நின்றுவிடாமல் அதனைச் செயல்முறைக்குக் கொண்டுவர நீங்கள் அவர்களுக்கு வழிகாட்டல் வேண்டும். அரசியல் சிபுணர்களுக்கும் தந்திரிகளுக்கும் மாத்திரம் போர்ப்படை மறுப்புப் பற்றிப் பேசவிட்டு முடியாமல் பெருமக்கள் தாங்கப் போகிற எடுத்துச் சிரத்தையுடன் பேசுதல் வேண்டும். போர் இனி நிகழும் அபாய நிலையை நாம் தாண்டுகட்டிடோம் என்று நினைக்கிறவர்கள் முட்டார்களுடைய இன்பலோகத்தில் வசிக்கிறார்கள். சென்ற ஐரோப்பியப் போரினது கேட்டியனை உண்டுபண்ணின போர்க்குணத்தைப் பார்ச்சிலும் மிக்க திறமும் அறிபாட்டியையு முடைய ஒரு போர்க்குணத்தை நாம் இன்று எதிர்க்க வேண்டிய தாயிருக்கின்றது.

போர்நோக்க முடையை அரசியலார்களுடைய வேலையாயிருக்கிறது. ஆனால் அவ்வரசியலார்க்குள்ளிருக்கிற மக்களுக்குள் போர்மறுப்புக் கருத்தானது பரவி வருகின்றது. பிரதிநிதிகளாகிய நீங்கள் அஞ்சாத வீரத்துடன் மக்களிடத்தில் போர்மறுப்புக் கருத்தைப் பரப்புவதல் வேண்டும். போர்ப்படை மறுப்பு விஷயங்களை மக்களே எடுத்துக் கொண்டு பேசும் படிக்கும் அவர்கள் “நாங்கள் இனிமேல் போரிலாவது, போர்ப்பிரயத்தனத்திலாவது கலந்துகொள்ளமாட்டோம்” என்று சொல்லும்படிக்கும் அவர்களுக்கு நீங்கள் வழிகாட்டல் வேண்டும். எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள பொதுநலப் பணியாளர்களுக்கும் அவர்களை இனிமேல் சரவு உண்டுபண்ணுகிற போர்க்காரியங்களுக்குக் கருவிகளாய் இருக்கலை ஒன்றுசேர்த்து மறுக்கும்படி நீங்கள் அவர்களுக்குச் சொல்ல வேண்டும். இராணுவசேவைக்கு அரசியலார், போர்வீரர் பதிலு செய்யுதலை நீறிமறுக்கும் தீர்மானமுடைய இனஞர்கள் இப்பொழுது பன்னிரண்டு நாடுகளில் இருக்கிறார்கள். அந்த இனஞர்களைல்லாரும் போரில்லாத உலகை அமைக்க முன்னோடிக்காய் இருக்கிறார்கள். உலகசமாதானத்தை உண்மையில் கிரும்பும் ஒவ்வொருவரும் அவர்களை ஆதரித்துப் போர்ப்பதிலு மறுப்புக்கு உலகமக்களைத் தூண்டியும், அவர்கள் உள்ளத்தில் நல் குணத்தை உண்டாக்கியும் உதவியெதல் வேண்டும் என்று நான் கிறும்பாக உலகத்திலுள்ள அறிஞர்கள் எல்

லாரையும் கேட்டுக்கொள்கின்றேன். போர்க்காரியங்களுக்கு ஆராய்ச்சிவேலைசெய்தலை மறுக்கவேண்டும். என்னுடைய சகோதரர்களான இயற்கைநூல்வல்லார்களையெல்லாம், நாட்டுப்பற்றித் கொள்கைகளை விட்டு உண்மையை மாத்திரம் நரம்படி வேண்டுகிறேன். நூலாசிரியர்களை பெல்லாம் போர் மறுப்பை ஐயமின்றிச் செய்யும்படி நான் வேண்டுகின்றேன். போர்ச் சேவையை மறுக்கும் வண்ணம் மக்களைத் தூண்டும் படிக்குச் சமாதானத்தை ஆதரிக்கிற பத்திரிகார்களை எல்லாம் நான் வேண்டுகின்றேன். நீங்கள் எந்த நிலையில் நிற்கிறீர்கள்? நீங்கள் உங்கள் போர்ப்படைகளைக் கீழே போட்டுவிட்டு நட்புக்கையை பிட்டுகிறதற்கு முன்பாகப் பிறரெல்லாரும் போர்ப்படை மறுப்புச் செய்பவேண்டும் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கின்றீர்களா என்ற கேள்வியை, பெரிய பதவியும் செல்வாக்கும் உடைய மனிதர்களை வெளிப்படையாய் உங்கள் பத்திரிகைகளில் கேட்கும்படி நான் பத்திரிகார்களை வேண்டுகின்றேன்.

காலம் தாழ்க்க இப்பொழுது நோயில்லை. ஒன்று, நீங்கள் போரை ஆதரிக்க வேண்டும்; அல்லது போரை மறுக்கவேண்டும். நீங்கள் போரை ஆதரிப்பதாய் இருந்தால் உங்கள் நாட்டுப் போர்ப்படைகளைக் கேட்டியனைச் செய்யும் வேலைகளை மிக்கத் திறமையுடையவர்களாய் இருக்கும்படி செய்ய உங்கள் நூலாராய்ச்சியையும் பணவருவாயையும் இயந்திரத்தொழிலையும் கைத்தொழிலையும் சமயக்கலையையும் கூடியவரை விரும்பி செய்து அக் கேட்டுவேலைக்குத் துணையாக அமைத்தல் வேண்டும். நீங்கள் போரை மறுப்பதாய் இருந்தால் உங்களால் இயன்றவரை மேலே கூறிய துணைகளைக்கொண்டு போர் மறுப்புச் செய்தல்வேண்டும். என்னுடைய இந்த வசனங்களைப் படிக்கின்ற ஒவ்வொருவரையும் இது சம்பந்தமாய் ஒரு திட்டமான தீர்மானத்தைச் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் தலைமுறை மக்கள் உலகவாழ்க்கையில் இதுவரையும் செய்யாத ஒரு பெரிய முயற்சியை எடுத்துக் கொண்டு அவர்களுடைய முன்னேற்றத்தினைப் பொருட்டு வேலைசெய்து பின்வருகிற சந்ததி மக்களைப் “போரின் மறக்கொடுமை இனி ஒழிந்தது” என்கின்ற மதிப்பெடக்கூடாத உலக உரிமைக்கு உரியவர்களாகச் செய்வார்களாக. நமக்கு இங்ங் மிருந்தால் நாம் இதனைச் செய்யக் கூடும். அப்படிச் செய்தற்கு வேண்டிய தெல்லாம் போரை வெறுக்கிறவர்கள் எல்லாரும் தங்களுக்கு இனிப் போர்வேலையாடாமென்று தைரியம் மாம்பச் சொல்வதுதான்.

என்னுடைய இந்த வேண்டுகோளுக்குப் பதிலாகப் பல்லாயிரம் பதில் மொழிகள் வரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கின்றேன். அந்தப் பதில் மொழிகளை எல்லாம் (Profesor Albert Einstin War Resisters International, 11, Abbey Road Enfield, Middlesex, England. என்ற விவாசகர்களுக்கு அனுப்பவேண்டியது.—(லேகோபகாரி).

—:வைத்தியர்தன்:—

யண்டி. D. கோயாலாசார்வ் அவர்களின்

ESTD 1898

“ஜ்வாமீருகம்”

பலவீனம், நரம்புத்தளர்ச்சி, மறதி, அயர்வு, வீரியக்குறைவு, இவைகளைப் போக்கி, தேகபலம், ரூபசகசக்தி, வீரியவிரித்தி, ஐதிவைகளை அளிப்பதில் ஐதினையற்றது. எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும். விலை ரூ. 3-4-0

ஆயுர்வேதாஸ்ரமம்

தயார் பெட்டி. 287. மதுரை.

கோலாக் திணம்

அகராதிக்கள்.

தமிழ்ச்சொல் அகராதி (3 பாகம்) ரூ. 18-0-0

காரநேஷன் அகராதி (தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம்) 10-0-0

தமிழ்-தமிழ்-ஆங்கிலம் வி. விசுவநாத பிள்ளை இயற்றியது. 676 பக்கங்கள் கொண்டது.

ஒல்லொரு சொல்லுக்கும் நேரான தமிழ் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பும் கொண்டது. 6-0-0

கலரிநிலயம்,
புரசைவாக்கம், சென்னை.

ASOKA SALT

அசோகா சால்.

(ரிஜிஸ்டர்.)

(அசோகா—உப்பு)

ஐரோக்கியத்தைப் பாதுகாக்கவும் நோய்கள் வராமல் தடுப்பதற்கும் அசோகா—உப்பு ஓர் அரு மருந்து.

உணவை நன்றாகச் சீரணற் செய்து, யாதொரு வருந்தமுமின்றி சாந்தோறும் மலத்தைக் கழிக்கும் சிறந்த குணமுள்ளது.

அசோகா—உப்பு ஜலத்தில் போட்டால் பால் பொங்குவதுபோலவே பொங்கி வருகும்.

விலை ரூ. 1—8—0. தயார் செலவு வேறு.

அசோகா கம்பெனி

லிமிடெட்,

சென்னை.

:: உத்தம தோழன் ::

அறியாமையில் ஆபத்தில் அகப்பட்டு அல்லல்படும் காலத்தில் உங்கள் இடுக்கண்களைப் போக்கி இராஜலழியென்னும் ஆரோக்கிய சம்பந்தில் வைப்பது எங்கள் ஆதங்க நிக்ரஹ மாந்திரைகள் தான்

32 மாந்திரைகளடங்கிய பப்பி 1-க்கு ரூ. 1. விலை வேண்டுவோர் எங்கள்

காம சாஸ்திரம்

என்னும் புத்தகத்தை வரலாழைத்த வாசியுங்கள். இது மாகவும் தயார் செலவில்லாமலும் அனுப்பப்படும்.

ஆதங்க நிக்ரஹ ஓளஷ்டாலையும்,
26, பிராட்டே, மதராஸ்.

— திருக்குறள் —

முலமும் சொந்தறிப் பகராநியம்

விலையு உப்புக்குறும்

(வா. மார்க்க சகாயம் சேட்டியார் பதிப்பு)

சிறந்தக்கமான இப்பதிப்பில் அட்டவணக்கு மாத்திரம் 300 பக்கங்கள் அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. திருக்குறளைப் படித்து ஆராய விரும்புவார்க்கு இவ்வட்டவணமிகவும் உபயோகமானதாகும். ஒப்புக்குறள்களைச் சேர்த்துப் பதிப்பாசிரியர் அளித்தனது மாணக்கருக்குப் பெரிதும் பயன்தரும். இப்பதிப்பின் அருமை பயின்று பார்த்தாலன்றிச் சொல்லிக்காட்டுவது கலபமன்ற.

விலை அனு 12. வி. பி. செலவு வேறு.

கலரிநிலயம், புரசை, சென்னை.

மு த் து ம் ப வ ழு மும்

ஸ்ரீ தியாகராஜ சுவாமிகள் — **விலை அணை 8.**

சுகுணவதி அல்லது மனம்போல — **விலை ரூபா 1.**

ராங்கலியம்

எளிய நடையில் எழுதப்பட்ட இனிய தமிழ்ப் புத்தகங்கள். அழகிய பல ஆப்டோன் படங்கள், உயரிய பெதர்வெயிற் காசிடம், யாவரும் படித்து இன்பமடைவவேண்டுமென்றே குறைந்தவிலை வைக்கப்பட்டுள்ளது.

விலாசம்:—ஸ்ரீ கிருஷ்ண பப்ளிஷிங் ஹௌஸ், மயிலாப்பூர், மதராஸ்.

நம்பிக்கையான புஸ்தக வியாபாரிகள்

தமிழ், இங்கிலீஷ், தெலுங்கு, ஹிந்தி புஸ்தகங்கள் எல்லாம் எங்களிடம் கிடைக்கும். தேவையான புஸ்தகங்களைக் கொடுத்தவும்.

கே. எஸ். மணியம் அண்டு கோ., புஸ்தக வியாபாரிகள், இராயப்பேட்டை, மதராஸ்.